

A, 5 ΠΡΑ
Αυτίες

ΑΣΤΕΡΕΣ,

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΥΠΟ

Χ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΑΔΟΥ.

.....
« Θεὸν σέβου ».
.....

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Ἰουρίου 1864 — Ἔτος Α΄. Ἀριθ. 2.

Η ΕΠΤΑΝΗΣΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΕΡΓΑ.

Ὅτε διεσημάνθη ἐν Κερκύρα τὸ θρηνώδες ἀκουσμα, ὁ θάνατος τοῦ ἀτυχοῦς Καποδιστρίου, πάντες ἐν γένει οἱ πολῖται, πλὴν τινων ἐξαιρέσεων, ἐθρήνησαν τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἀνδρός, θεωρήσαντες αὐτὴν, ὡς τὴν μεγίστην πρὸς τὸ ἔθνος ζημίαν· ἀλλὰ ποῖαι αἱ πρὸς τὸν ἀνθρώπον ἔνστικτοι ἀντιλήψεις! Εἷς τούτων, ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Γεώργιος, δὲν κατελήφθη ἐκ τῆς κοινῆς θλίψεως, οὔτε σχεδὸν ἠλλοιώθη εἰς τὸ φρικῶδες τοῦτο γεγονός· οἱ δὲ περὶ αὐτὸν, τὸν ἠρώτησαν ἐν τῇ λέσχῃ, ποῦ τὰ πρὸς ἀδελφὸν δάκρυα; οὗτος δὲ ἀπαντῶν εἶπεν — Ἦδη νὰ θρηνήσω αὐτόν; ἔκλαυσα καὶ ἐθρήνησα τοῦτον, ἀφ' ἧς ἤκουσα ὅτι παραλαμβάνει ὡς Συμβούλους του τὸν Βίαρον καὶ Γιαννατᾶν· ἔκτοτε εἶπον ἐνώπιον ὑμῶν ἐν τῇ Λέσχῃ ταύτῃ, ὅτι ἡ μετάβασις τῶν δύο τούτων καὶ τῶν κατόπιν θὰ προκαλέσῃ τὸν θάνατον εἰς τὸν ἀδελφόν μου. Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἐθρήνησα ἔκτοτε τοῦτον, τὰ δάκρυά μου ἀπεξήρανθησαν καὶ ἐν τῷ λαυρόγγιμου ἐγέ-

νετο πάθος. Καὶ τῷ ὄντι! ὁ πατριώτης Γεώργιος Καποδίστριας εὐρεθεὶς ἐν τῇ Λέσχη ὅτε ἤκουσε τὴν ἀπόφασιν περὶ τῆς μεταβάσεως τῶν ὡς εἴρηται προσώπων εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐξέχυσε γοῶδη κραυγὴν καὶ γρονθίζων τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, ἀνεφλέξατο ἐκ βάθους ψυχῆς τὰ θρηνώδη ταῦτα· «ὦ, δυστυχία σου Νάννη! (ἀντὶ Ἰωάννη) αὐτοὺς καλεῖς ὡς συμβούλους σου! θὰ προκαλέσωσιν ἀνυπερθέτως τὸν θάνατόν σου». Τοῦτο δ' αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς ἡμᾶς σήμερον ὑπὸ ὄλως εὐάγγελον καὶ χαρμύσσον ἔποψιν. Μᾶς ἀνηγγέλη ἐν Ὀδησσῷ παρὰ φίλων ἐξεστηκότων ὑπὸ τῆς χαρᾶς ἢ ἐκδιώξεως τοῦ Ὄθωνος ἐν ὄρα τραπέζης ἐν τινι Ξενοδοχείῳ, οὔτε ἠλλοιώθημεν, οὔτε συνεκινήθημεν ἢ πόλις ἠγάλαξε καὶ ἡ τοῦ μετώπου μας αἴγλη ἦτον ἢ ἐξωγραφισθεῖσα ἀπὸ τοῦ ἔτους 1832, ὅτε ἀόρατός τις φωνὴ κατέστησεν ὄρατόν τὸν ἐδόμυχον τῆς νίκης παιᾶνα εἰς τὴν καρδίαν μας· ἦλθεν ἡ ἔνωσις τῶν ἀδελφῶν Ἑπτανησίων, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, ἐγένετο ἡ ἄρσις ἐπὶ τῆς ἄρσεως τῶν πολιτικῶν δεσμῶν μας ἐπὶ τῶν ἀδελφῶν, πάντες ἔχυσαν πολιτικῆς χαρᾶς δάκρυα, ἡμεῖς δὲ οὐκ ἠδυνήθημεν δακρῖναι, διότι τὰ δάκρυα ἡμῶν ἔρρευσαν ἀπὸ 15 ἡδὴ ἐτῶν καὶ κατόπιν, ἀφ' ἧς ἀπεδιώθημεν εἰς τὸν διαφλεγῆ ὑπὲρ τῆς ἐνώσεως ἀγῶνα· καὶ ἐν τῷ εἰς πεπονηρευμέναις καρδίαις ἄρχονται ἤδη, τὰ ἡμῶν ἀποστειρεύθησαν ἔκτοτε, διότι ἔκτοτε ἡμεῖς ἐθεάθημεν πάνθ' ὅσα θεῶνται αἱ ἤδη ἀνδρίζουσαι καρδίαι. Τούτων οὖν ἕνεκεν, συγχωρηθεῖτω γεγρακότη εἰς τὴν δημοσιογραφίαν πολίτη, ἀντὶ τοῦ νὰ διαφλέξῃ καὶ συκινήσῃ τοὺς Ἑπτανησίους καὶ λοιποὺς Ἕλληνας μὲ παρελθούσας ὀδυνηρὰς ἀναμνήσεις, συγχωρηθεῖτω ἕνα ῥίψῃ ἐν βλέμμα ἐπὶ τῆς νέας τοῦ μαρτυρίου σκηνῆς καὶ χύσῃ νέα ἐπ' αὐτῆς δάκρυα, ὅποια ἔχυσε καὶ ἐπὶ τῆς ἡδὴ ἀποληγούσης. Μανθκέντω δὲ πᾶς τις ὅτι ὁ κάλαμος αὐτοῦ οὐδέποτε ἐκινήθη μηχανικῶς, οὐδέποτε ἐπηρεάσθη ἢ θέλει ἐπηρεασθῆ παρ' οὔτινος δῆποτε. Μία ὑπῆρξε καὶ ἔσται ἡ ὁδὸς αὐτοῦ, Πατρις, Πίστις, καὶ τὰ ὑπ' αὐτῶν καὶ δι' αὐτῶν κοινὸς θεσπίσασαι δημιουργηθέντα, Βασιλεῖα καὶ Σύνταγμα! ἐν δὲ ταῖς δυσὶ ταύταις ἐντολαῖς, ἅπας ὁ οὐρανὸς καὶ πᾶσα ἡ γῆ κατ' αὐτὸν κέεται.

Ποία ἢ τῆς Ἑπτανήσου κατάστασις; Ἄρτι ἐτελείωσε τὸ ἐν πολλοῖς μικρὸν καὶ ὡς ἱστορικὸν γεγονός μετέστη ἤδη εἰς τὰς δέλ-

τους τῆς ἱστορίας· τὸ δὲ, ἐν ὀλίγοις μέγα, ὑπολείπεται ἢ ἀρχεται ἤδη, καὶ θεωρεῖται μετέωρον καὶ ἀβεβαίον· «οὐκ ἐν τῇ κτήσει τὸ ἀγαθόν, ἀλλ' ἐν τῇ χρήσει τὸ μέγα ἐστὶ».

Τὰ πράγματα ἠλλαξαν ἔκτοτε φάσιν· ἢ προσάρτησις τῆς Ἑπτανήσου εἰς τὴν Ἑλληνικὴν χώραν εἶναι ἔμμεσος ἀναγνώρισις ὑπὸ τῶν Δυνάμεων τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν ὑπὸ τὸν ζυγὸν τοῦ βαρβάρου στεναζόντων ὁμογενῶν μας· ἢ δὲ ἀποτυχία αὐτῆς εἰς τὸ διοικεῖν καὶ τὸ διοικεῖσθαι ἀνατρέπει ἐκ βάθρων τὴν ἀπόφασιν ταύτην, ἐπιβαρύνει τὸν ζυγὸν εἰς τὸν τράχηλον τῶν ὁμογενῶν μας, καὶ τοιουτοτρόπως καθιστᾷ ἀμφίροπον τὴν Βασιλείαν ἐν Ἑλλάδι. Ἐὰν λοιπὸν οἱ κρατοῦντες λάθωσιν ὑπ' ὅσιν τὰ ἱστορικὰ αἰτία τῆς πτώσεως καὶ τοῦ μεγαλείου τῆς πάλαι ποτὲ εὐδαίμονος καὶ περιφανοῦς ταύτης χώρας, ἐὰν ἐξαλείψωσιν ἀπὸ τὸ ἐνεστὸς τὰ αἷσχη τοῦ παρελθόντος, ἢ Ἑλλάς καλῶς κυβερνωμένη, δύναται νὰ προσκτήσῃ θάπτον ἢ βράδιον τὴν λάμπιν τοῦ εὐκλεοῦς αὐτῆς μεγαλείου· ἂν δὲ, ὃ μὴ γένοιτο! ὁ ἐγωϊσμὸς καὶ ἡ φρεναπάτη, ἀναστρέψωσι τὸν ἥλιον, ἐξ οὗ προσδοκᾶται ἢ τῶν ὁμογενῶν μας ἀνάρρησις εἰς λαίλαπα φκτρίας καὶ ἐκδικήσεως, προσημαινεται ῥήξις, καὶ σὺν τῇ ῥήξει νέος τῇ πολυστενίκτῳ πατρίδι κίνδυνος· ἐξηγούμεθα σαφέστερον.

Ἡ Ἑπτανήσος ὡς οὐδετέρα τῶν μέχρι τοῦδε ἀγῶνων καὶ ῥήξεων, δὲν ὄφειλε νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὰ καθέκαστα τοῦ Κοινοβουλίου καὶ παροῦσα ἐὰν ἦτο, πολὺ δὲ περισσώτερον, διότι ἀπουσιάζει· ἄρα ἡ ἀργία τῆς Συνελεύσεως εὐθύνει μεγάλως τὴν Κυβέρνησιν. Καθ' ἡμᾶς, ἀφ' ἧς ὁ κλεινὸς ἡμῶν Ἄναξ ἐπάτησε τὸ ἔδαφος εἰς τὴν νέαν αὐτοῦ Πατρίδα, ὄφειλεν ἡ Κυβέρνησις του ἢ νὰ διαλύσῃ τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν τῇ συγκαταθέσει τῆς ἰδίας, καὶ νὰ συγκαλέσῃ νέαν, ἢ τούτου μὴ γενομένου νὰ υποβάλλῃ εἰς συζήτησιν καὶ εἰς ἐπιψήφισιν αὐτῆς τὸν αἰώνιον τοῦ Κράτους Θεσμόν· ἢ δὲ παρτάσις μέχρι τῆς ἐλεύσεως τῶν Ἑπτανησίων ὅχι δὲν σφωδρὰ μὲ τὸ αὐστηρὸν τῆς ἐξουσίας καθήκον, ἀλλὰ λογίζεται καὶ κατὰ τύπους, καὶ κατ' οὐσίαν ἔγκλημα. Λέγομεν κατὰ τύπους, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ καταδικασθῆ ἡ Κυριαρχία τοῦ ἔθνους ὀκτώ ἡδὴ μῆνας ἀπὸ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Βασιλέως, καὶ τίς οἶδε ὅπως

προσέτι εις ἀργίαν ἔνεκα τοῦ μέρους· δεύτερον, διότι τὸ μέρος τοῦτο ἔπρεπε νὰ τὸ τηρήσωμεν, ἐὰν εἴχομεν καὶ ἡμεῖς καὶ αὐτοὶ σώας τὰ φρένας, ἄθικτον καὶ ἀμόλυτον τῶν ἀντιπαθειῶν μας. πολὺ δὲ περισσώτερον νὰ προκαλῶμεν αὐτὸ εἰς ἐπικουρίαν θριάμβου αἰσχροῦ καὶ ἀποτροπαίου! Τρίτον καὶ πρώτιστον, δὲν ἔπρεπε νὰ ταραζώμεν τὴν ἡσυχίαν ἐνὸς λαοῦ ἐκθέτοντες αὐτὸν εἰς τὴν ἐκλογικὴν πάλιν πρὶν ἢ γνωρίσῃ αὐτὸς ἡμᾶς καὶ ἡμεῖς αὐτὸν, τοὺς λαθυρινθώδεις νόμους μας καὶ τοὺς τραγελαφικοὺς νόμους του· ὁ λαὸς οὗτος εἶχεν ἀνάγκην ὡς ὑπὲρ ποτε ἡσυχίας καὶ τάξεως· εἶχεν ἀνάγκην καὶ ἔπρεπε νὰ ἔλθῃ ἄλλως πως πρότερον εἰς συνάφειαν μὲ τοὺς ἀδελφούς του, καὶ κατόπιν νὰ δοθῇ εἰς τὴν πολιτικὴν πάλιν. Τέταρτον πᾶσα φρόνιμος ἐξουσία, ὅχι δὲν παρατείνει σκανδαλωδῶς τὰς συζητήσεις τῶν κυριαρχικῶν σωματίων, ἀλλὰ καὶ τὰς εὐκολύνει ὅσον οἶόν τε καὶ τὰς ἐπισπεύδει μὲ πᾶσαν αὐτῆς οὐσίαν.

Ταῦτα κατὰ τύπους· τί δὲ κατ' οὐσίαν; Ἐὰν τὸ Σύνταγμα συνεξητεῖτο καὶ θεσπιζέτο σὺν τῇ ἀφίξει τῆς Βασιλείας, οἱ ὄροι αὐτοῦ ἤθελον εἶσθαι μετριώτεροι, νῦν δὲ, ὅτε ἡ ἐξουσία στρατολογουσα καὶ διαρρήδην κραυγάζουσα κατὰ τῶν ἐλευθεροφρόνων ἢ κατὰ τῶν καταλυσάντων τὴν δυναστείαν τοῦ Ὁθωνος, διεγείρει ὑπονοίας εὐλόγους, καὶ αἱ ὑπόνοιαι αὗται, ἀντὶ νὰ μετριάσωσι τοὺς ὄρους, ἀπεναντίας θέλει καταστήσουσιν αὐτοὺς αὐστηροτέρους, καὶ κύριος οἶδεν, ἂν θὰ δυνηθῇ νὰ ἀνθέξῃ ὑπὸ τὸ ἄγχος αὐτῶν τὸ κοινωνικὸν σῶμα.

Ἐκ τῶν ὀλίγων τούτων καταδεικνύεται, ὅτι ἡ Κυβέρνησις ἐβάδισε καὶ βαδίζει ἐπὶ σχεδίου ὅλως σεσαθρωμένου, καὶ φαίνεται ὅτι τὸ ἐσωτερικὸν αὐτῆς δὲν συνάδει μὲ τὴν ἐξωτερικὴν αὐτῆς πρόοψιν· ὁμοιάζει σαθρὸν καὶ ξηρὸν δένδρον ὅπερ περιτυλίσσει· ἐξωθεν μὲν ὑπὸ τὴν σκιερὰν διφθέραν ἀγρίου κισσοῦ, ἔσωθεν δὲ ἐστὶ κόνεως καὶ κοινοροῦ ἔμπλεον.

Νῦν δὲ, τί ποιητέον; Καθ' ἡμᾶς πρέπει νὰ ἐπισπευθῇ ἡ ἐπάνοδος τῆς Α. Μ. ἢ Συνέλευσις νὰ ἐπαναλάβῃ τὰς ἐργασίας τῶν ὑψηλῶν αὐτῆς καθηκόντων, καὶ πρὸ παντὸς ἄλλου τὴν συζήτησιν τοῦ Συντάγματος ἐπὶ τῶν καθ' ἕκαστα, καὶ μεχρισοῦ φθᾶτη ἐπὶ τοῦ

συνόλου, τότε ἀναντιρρήτως ἔρχονται καὶ οἱ πληρεξούσιοι τῆς Ἑπτανήσου λαμβάνοντες καὶ οὗτοι μέρος ἐπὶ τοῦ ὅλου.

Ἄν δ' ὁ μὴ γένοιτο, καὶ παραταθῇ ἐπάπειρον ἡ συγκρότησις τῆς Συνελεύσεως, ἡ Κυβέρνησις ἀναλαμβάνει μεγαλωτάτην εὐθύνην ἀπέναντι τοῦ ἔθνους τε καὶ τῆς ἱστορίας· ἡ παρουσία τῶν πληρεξουσίων τῆς Ἑπτανήσου, ὅχι δὲν δικαιολογεῖ αὐτὴν, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ προφανοῦς τὴν καταδικάζει, διότι ὑποτίθεται ὅτι στρατολογεῖ, ὑποτίθεται ὅτι φατριάζει καὶ κατὰ συνέπειαν κηρύττεται ἐκθεσμος καὶ ἐπίορκος· ἀφ' ἐτέρου γνωρίζοντες ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὰ ἦθη καὶ τὰς ἀρχὰς τῶν Ἑπτανήσιων, δυνάμεθα ἀπὸ τοῦδε εἰπεῖν, ὅτι οἱ Ἑπτανήσιοι πληρεξούσιοι θέλουν εἶσθαι οἱ σηματοφόροι πάσης φιλελευθεροῦς ιδέας· ἄρα μάτην ἠγρύπνισαν οἱ στρατολογοῦντες.

Ο ΙΕΡΑΡΧΗΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ.

Ἡ ἱστορία τῶν ἐθνῶν μᾶς διδάσκει ὅτι ὅλαι αἱ καταστροφᾶι καὶ ὅλα ἐν γένει τὰ πρὸς τὴν κοινωνίαν ναυάγια, προήλθον ἐκ τοῦ κλήρου· μυριάκις ἡ κοινωνία ἔπεσεν εἰς τὸ χάος! καὶ μυριάκις ἀνέλαμψε τῇ κραταιᾷ τοῦ ὑψίστου παντοδυναμίᾳ· ἡ αὐτὴ ἱστορία διδάσκει τὰ ἔθνη, ὅτι πᾶν ἐνδεχόμενον τῶν Κληρικῶν νόσημα πρέπει νὰ καυτηριάζηται εἰς τὰς πρώτας αὐτοῦ ὕψεις διὰ φαρμάκων ἡρωϊκῶν, πρὶν ἢ τὸ νόσημα τοῦτο κατασταθῇ διαδόσιμον, καὶ ἀπολήξῃ εἰς αἴρεσιν.

Αἱ πολιτεῖαι, φρονίμως ποιῶσαι, ἀφ' οὗ ἀνεμέτησαν μυριάκις τὸ χάος αὐτῶν, ἔταξαν ἥδη, ὅτι πᾶσαι αἱ ἐξουσίαι ἀπορρέουσιν ἐξ αὐτῶν, καὶ πᾶσαι που περιστρέφονται ἐπὶ τοῦ ἰδίου αὐτῶν ἄζωνος· οὗτός ἐστιν ὁ ὑπέρτατος τῶν πολιτειῶν νόμος· ἐπ' αὐτοῦ τούτου βαδίζουσιν ἅπαντα τὰ εὐδαίμονα ἔθνη κατὰ τὸν πεφωτισμένον τοῦτον αἰῶνα, καὶ ἐπ' αὐτοῦ τούτου ἐβάδισαν καὶ οἱ περὶ ὧν τὸ κλέος ἀείμνηστον ἔνδοξοι ποιμενάρχαι καὶ σύμπας ὁ εὐαγῆς κληρὸς τῆς Ἐκκλησίας μας, εἰσπηδήσαντες κατὰ τὴν ἐπανάστασιν εἰς τὴν ἡρωϊκὴν παλαιστράν τοῦ μαρτυρίου, ἀγωνιάμενοι μετ' αὐ-

ταπαρνήσεως τὸν καλὸν τῆς δόξης ἀγῶνα μέχρι τῆς ἐλεύσεως τοῦ Καποδιστριαίου, ὅτε τὰ πράγματα τῆς πολιτείας, ἔλαβον κανονικωτέραν τινα ῥύθμισιν.

Ἄλλ' ὅποιοι οἱ τότε ἄνδρες! ποῦ ἡ ἠρωϊκὴ καὶ ἡ θεσπεσία αὐτῶν αὐταπάρνησις; Τίνες δὲ οἱ κατόπιν αὐτῶν; ἴδετε, ἀκούσατε!

Οἱ ἀδελφοὶ Ἑπτανήσιοι κολακευόμενοι ἀπὸ τὸ κλέος τοῦ Καποδιστριαίου καὶ Μεταξᾶ, ἠθέλησαν νὰ παρουσιάσωσι καὶ τρίτον ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἄνδρα! οὗτος δὲ ἔστιν ὁ πατὴρ Ἀθανάσιος, Ἱεράρχης Κερκύρας· παραδόξως πῶς ἠθέλησαν νὰ προσωποποιήσωσιν εἰς τὸν σεβάσμιον τοῦτον ἄνδρα τὸ μέγα εἰς τὰ χρονικὰ γεγονὸς τὴν πολιτικὴν ἔνωσιν τῆς Ἑπτανήσου μετὰ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τὸ παραδοξότερον ἐνέδυσαν αὐτῷ σάκκον καὶ ἐνέπηξαν εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ τὴν σημαίαν τοῦ Παλαιῶν Πατρῶν, ὅπερ χαρακτηρίζει πρᾶ τὴν ἀχαριστίαν εἰς τοὺς πολλὰ καὶ μεγάλα μοχθήσαντας, ἡ ἀσέβειαν πρὸς τὸν ἥρωα ἐκεῖνον τῆς Ἐκκλησίας μας, ἡ ἐμπαιγιμὸν εἰς τὸν μηκέτι ἐνδόξως ἀθλήσαντα Ἀθανάσιον.

Ἢ οὕτω παραξίαν τιμὴ εἰς τὸν σεβάσμιον τοῦτον ἄνδρα ὑπὸ τῶν Ἑπτανησίων, καὶ αἱ κατόπιν ἀπρεπεῖς προσηγορίαι καὶ φιλοφρονήσεις, ἐξετόπησαν δυστυχῶς τοῦτον τῆς ἀληθοῦς αὐτοῦ θέσεως ἐν τῇ κοινωνίᾳ· καὶ, κρίμασιν οἷς οἶδε κύριος, ἐπεσκίασε τὸν ἐγκεφάλον του χιμαιρικὴ τις ἰδέα, ἥτις ἂν καὶ θεωρεῖται καθ' ὅλους τοὺς λόγους καὶ τύπους ἀπραγματοποιήτος, οὐχ ἦττον τὸ καθήκον μᾶς ἐπιτάσσει ἵνα ὑψώσωμεν ἀπὸ τοῦδε φωνῆν κατ' αὐτῆς ἐπικαλούμενοι τὴν συναρωγὴν παντὸς τέκνου τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας ὁ πατὴρ Ἀθανάσιος καθ' ἃ εἴμεθα ἀδιστάκτως ἐξ ἀλανθάστου πηγῆς πεπληροφορημένοι, ἀξιοῖ τὴν διαίρεσιν ἢ τὸ αὐτοκέφαλον τῆς ἐν Ἑπτανήσῳ Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ ἄρξῃ ἐπὶ τῆς θεοσδότου τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Μάνδρας, ὡς ἄλλος Πάπας ἐν Ῥώμῃ.

Καὶ τοιαύτη τις ἡ θρηνώδης ὑπόθεσις. Τί δὲ εἶπωμεν τῷ πατρὶ Ἀθανασίῳ, τί τοῖς συμβούλοις αὐτοῦ; Κάλλιον ἐν τοιαύτῃ ἐποχῇ καθ' ἣν τεκταινεται νέον κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν Σχίσμα, κάλλιον μὴ εἶχομεν τὸν κάλαμον ἀνὰ χεῖρας ἵνα μὴ εὐρεθῶμεν εἰς τὴν ἀναπόφρευτον ἀνάγκην νὰ ἐξυπηρετήσωμεν τὴν Πατρίδα προθύμως

μὲν, ἀλλὰ μεθ' ὅσης οἰὸν τε πικρίας καὶ συναισθησεως, προμαντευόμενοι τὰς ὀλεθρίας εἰς τὸ κατόπιν συνεπέας, καὶ ἐξ ἄλλων μὲν πολλῶν, κυρίως δὲ, ἐκ τοῦ ἀλανθάστου δόγματος «πολλάκις λανθάνει μεγάλη μεταβάσις τῶν νομίμων, ὅταν παρορώσι τὸ μικρόν». Καὶ δυστυχῶς, δὲν εἶναι μικρόν τὸ τόλμημα τοῦ Ἀθανασίου, εἶναι μέγα! εἶναι ἐκ τῶν ἐσχάτων! Εἶναι ἐκ τῶν σπινθήρων ἐκείνων, οἵτινες ἀναρριπιζόμενοι μεταδίδουσι τὴν πυρκαϊάν καὶ ἀναφλέγουσι πᾶσαν τὴν χώραν. Ἡ πυρκαϊὰ λοιπὸν ἤρθη ἠδὴ καὶ διεδόθη ἐκ τοῦςόματος τοῦ ἱεράρχου, ὡς ἄλλη τις φλόξ ἀνευπροανακρούσεως καὶ προσημάνσεως. Ναι, ἡ χορδὴ ἦν παίζει ὁ ἱεράρχης προμηνύει καταιγίδας, ἀλλ' ἐν αὐταῖς γέγραπται ἡ πικρὰ τῆς ὀδύνης του τραγωδία καὶ ἡ ἀπώλεια τῶν ἐργασιῶν του μετ' ἡχοῦ! ἤδη ἐξεγίρεται πᾶσα ἡ κοινωνία καὶ ἐν λαμπάσιν αἰδίους σβεννύει τὴν δᾶδα τοῦ ἱεράρχου, ἐν ἣ γέγραπται Σχίσμα! ἤδη προνοοῦσα ἡ Κυβέρνησις, ἔστω καὶ ἡ τοῦ Βάλθη, ἀποπέμπει τὸν αἰρεσιάρχην, ἢ εἰς τὰς Στροφάδας πρὸς διάνυσιν τοῦ βίου του, ἢ εἰς τὰ Ἀντικύθηρα πρὸς δικαίαν καὶ νόμιμον αὐτοῦ τιμωρίαν, διότι, οὐχὶ τὸ προφέρειν διαίρεσιν τῆς Ἐκκλησίας εἶναι μὴδὲν ὀλιγώτερον τοῦ ἐσχάτου κατὰ τῆς κοινωνίας κακουργήματος, ἀλλὰ καὶ τὸ διανοεῖσθαι τοιοῦτόν τι εἶναι μὴδὲν ὀλιγώτερον τοῦ βλασφημοῦ. Ἐν ἐναντίᾳ δὲ περιπτῶσει καὶ ἡ Κυβέρνησις δὲν λάβῃ τὰ προσήκοντα μέτρα πρὸς καυτηρίας τοῦ μιάσματος ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ἐσμέν βέβαιοι, ὅτι καὶ ὁ λαὸς τῆς Ἑπτανήσου καὶ πάσης τῆς Ὀρθοδοξίας ἐν γένει, θέλει ἀνακράξει ἐν τῇ δικαίᾳ αὐτοῦ ἀγανακτήσει «ὅτι ἡ Κυβέρνησις τῆς Ἑλλάδος ἐπιβουλεύεται τὴν θρησκείαν τῶν Πατέρων τῆς». Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τούτων.

Νῦν δ' ἐξεπαστέον τὸ ζήτημα καὶ ὑπὸ ἐτέρων τινα ἔποψιν. Ζητεῖ ἢ θέλει ὁ σεβάσμιος ἱεράρχης αὐτοκέφαλον τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑπτανήσου ἢ ἐξηρητημένην, ὡς μέχρι τοῦδε ἀπὸ τὰ πατριαρχεῖα τῆς Κωνσταντινουπόλεως; Ἄν αὐτοκέφαλον, δὲν ἔχομεν ἔνωσιν, ἀλλὰ Κράτος ἐν Κράτει, καὶ τότε ὑπὲρ τίνος οὗτος ἐμόχθησε καὶ ἤξιον παρὰ τὴν εἰκόνα τῆς Α. Μ. ἦν δὲν ἔλαβεν οὐδεὶς τῶν ἐν Ἑλλάδι κλεινῶν Ἀρχιερέων, καὶ τῶν μεγαλόσταυρον; Ἄν ἐξηρητημένην ἀπὸ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τότε δυνάμεθα εἰπεῖν, ὅτι

ὑποκρύπτεται ἄλλη τις παγίς· ὁ σεβάσμιος ἱεράρχης, ὄχι μόνον τοὺς Ἑπτανήσιους δὲν θέλει ἐντελῶς ἀνεξαρτήτους τῆς ἐπιρρείας τοῦ Σουλτάνου, διότι οὐδεμίαν πράξιν τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἐκκλησίας ἐξωτερικῶς ἐνεργεῖται πρὶν ἢ κυρώσῃ ταύτην ἡ Πύλη, ἀλλὰ καὶ τρόπον τινὰ ζητεῖ νὰ προσάψῃ καὶ πρὸς τὴν ἄλλην Ἑλλάδα ἐκτακτον καὶ βδελυρόν τι στίγμα, ὅπερ κατὰ τύπους πολιτικούς δύναται νὰ θεωρήσῃ ὡς προβληματικὴν τὴν πλήρη τῆς Ἑλλάδος ἀνεξαρτησίαν· ἐξηγουόμεθα·

Ὅτε ὁ Σουλτάνος διοικεῖ θρησκευτικῶς τὸ μέρος τοῦ Κράτους, ἐπιπράζει τὸ ὄλον· ἡ δὲ ἐπιρρεία αὕτη, ἐκτὸς τῶν ἐντεῦθεν συνεπειῶν, ἐγείρει εἰς αὐτὸν τὴν ὑπόνοιαν, ἢ ὀρθότερον εἰπεῖν τὴν βεβαίωσιν, ὅτι ἄρχει ἐπὶ τοῦ πνευματικοῦ μέρους· ἄρα ἐπὶ τοῦ ἡμίσεως Κράτους. Καὶ τῶ ὄντι! ἡ ἐξουσία του ἦτο μέχρι τῆς ἐνώσεως τοιαύτη ἐπὶ τῆς Ἑπτανήσου· τί λοιπὸν θέλει ὁ πατὴρ Ἀθανάσιος; Τὴν προστασίαν τοῦ Σουλτάνου ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑπτανήσου ἢ τὸ αὐτοκέφαλον αὐτῆς; καὶ τὸ μὲν καὶ τὸ δὲ, θεωροῦνται ὡς χίμαιρα, καθ' ὅσον ἡ πολιτικὴ ἔνωσις συνεπάγει καὶ τὴν θρησκευτικὴν· ἐπομένως ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἀπαιτοῦνται νέα διεθνεῖς συνθήκαι καὶ νέα πρωτόκολλα· τίς λοιπὸν ἔ' ἀναλάβῃ τὸν ἀγῶνα τοῦτον ἔστω ἂν ἡ ἀξίωσις τοῦ πατρὸς Ἀθανασίου θεωρηθῇ ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ; ὑπάρχει που ὁ φρενήρης ὑπουργὸς καὶ ἡ κακόδοξος καὶ κακόβουλος Κυβέρνησις; ὄχι βεβαίως! ἀνέμους ἄρα τοξεύει ὁ Ἀθανάσιος! Ἄλλ' ὑποθεθείσθω ὅτι καὶ τοῦτο γενήσεται, δὲν ἐξετάζει καὶ ἄλλο τι ὅπερ παρελείψαμεν, πλὴν πρέπει νὰ τὸ εἰπῶμεν! Δεδόσθω, ὅτι γίνεται κάπποια μετὰ βίας τῶν νομίμων, καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑπτανήσου ἀναγορεύεται ἀνεξάρτητος· ποῦ τότε θέλει εἶσθαι ἡ ἔδρα αὐτῆς; εἰς τὸ ἄκρον τῆς Ἑπτανήσου ἢ τὸ κέντρον; ποῦ τὸ κέντρον; τίς ἡ κεφαλὴ; ἡ Κεφαλληνία· ἄρα καὶ ἐν περιπτώσει τοιαύτῃ Πάπας θέλει εἶσθαι ὁ Μητροπολίτης Κεφαλληνίας καὶ οὐχὶ ὁ τῆς Κερκύρας· τοιουτοτρόπως λοιπὸν ὁ στασιάων μένει εἰς τὰ κρύα τοῦ λουτροῦ κατὰ τὴν παροιμίαν, ὅπως ἔμειναν ἐκτὸς τῶν πραγμάτων καὶ οἱ κατὰ τοῦ Ὁθωνος στασιάσαντες!!!

Καὶ ταῦτα μὲν ἐπὶ τοῦ παρόντος· εὐχόμεθα δὲ ἐκ ψυχῆς ἕνεκ διαφευσθῶμεν ἐκ τῶν ἔργων ἢ ἐκ τῆς μετανοίας τοῦ ἐν λόγῳ φιλοτίμου ἱεράρχου.

ΟΙ ΙΗΣΟΥΙΤΑΙ

ἢ

Ο ΘΡΗΝΟΣ ΤΟΥ ΣΧΙΣΜΑΤΟΣ.

Οὐαὶ τί σοι ἐπέπρωτο, ὦ Μοῦσα πικραμένα,
ἀντὶ ἐντεῦθεν ἄσματα, πεφωτολαμπρυσμένα!
ἀντὶ τοιούτων εὐχησάμενος νὰ διαχύσης,
καὶ κτίσματος πανάρρησιν, μὲ φθόγγους νὰ ὑμνήσης,
δυστήνως φαρμακεύεσαι ἀπὸ τὰς διαστάσεις.
ἐχθρῶν δυστήνου πλάσματος! ἀγρίας τόσας φάσεις·
καὶ κράξεις, κράξεις ἔκθαμβος ἐν τῇ ἀμνηχανίᾳ,
πρὸς τί ἢ παραγνώρισις καὶ ἡ αὐτοκτονία!
πρὸς τί τὸ χάσμα τ' ἄπειρον, τῇ Μίᾳ Ἐκκλησίᾳ!
πρὸς τί ἢ ἐπανείδιστος! παπῶν ἀκολασία!
Δὲν εἶναι ἓνας ὁ Θεός! Τριάς του ἡ ἀγία!
δὲν ἔχει ἄνωθεν τὸ φῶς ἐν τῇ μεγαλουργίᾳ;
Καὶ ὅτε ἓνας ὁ Θεός, πρὸς τί ἢ διχαστασία,
πῶς, πῶθεν νεοφώτιστοι πλάττουν θεογονία,
νοθεύοντες τὸ Σύμβολον μὲ πᾶσαν μαγκανίαν
τὰς βάσεις ἀνατρέποντες! τὴν ἐντολὴν τὴν θείαν,
Αὐτοὶ ἡμᾶς ἐδίδαξαν θρησκείαν τοῦ Σωτῆρος·
αὐτοὶ ἡμᾶς ἐφώτισαν, ἢ μέγας μας! ὁ Κλῆρος!
ὁ κλῆρος ὁ πανάγιος, ὅστις ἐνεσκηνώθη
εἰς τοῦ Σωτῆρος σκῆνωμα κ' ἐντεῦθεν ἐξυψώθη
εἰς τὰς ἀρρήτους κτίσεις του πνεύματι χριστοδόλω,
πνεύματι τὸ τρισάγιον, κόσμῳ θαυματοδόλω·
καὶ εἶπε καὶ ἠσπάσθηκε ἀγίαν τὴν Τριάδα!
ἵνα δεσπόζῃ πνεύματι, τοῦ κτίστου τὴν Μονάδα!

Καὶ πόθεν οὗτοι ἔλαβον τῆς πίστεως τὴν γνώσιν,
 πόθεν ἐγαλουχήθησαν τοῦ νόματός τὴν πόσιν;
 ποία ἡ τότε δόξα των, καὶ ποία εἰμαρμένη!
 ποία αὐτοὺς ἐσπάραττε! τύχη ἀπεγνωσμένη!
 εἶχον τὰ Ἐλευσίαια, ἀρρήτους τοὺς λαμπτήρας,
 ἐξ ὧν ἐδιεχέετο ἡ αὐρα εἰς πλωτῆρας
 καὶ ἔπλεον οὐράνια μὲ πνεῦμα γηθοβόλον
 κ' ἐντεῦθεν συνεβάδιζον μετὰ Θεοῦ τῶν ὄλων;
 Εἶχον τοὺς Ἐλικωνάς των, τὸν Ὀλυμπον, τὰ Τέμπη,
 ἐξ ὧν αἱ Μοῦσαι, χάριτες, διηύλιζον τὰ μέλη
 καὶ σύμπαν γῆς τὸ πλήρωμα! ἐρωτοδαδουχεῖτο
 καὶ μέγα τὸ στερέωμα! ὑψοῦτο καὶ ὑμνεῖτο!
 Εἶχον Σοκράτας Πλάτωνας, καὶ ἄλλους χρησμοφότους
 Λυκούργους τε καὶ Σόλωνας, τοῦ Κόσμου θεσμοδότης,
 α καὶ πάντων τὸ τρισημέριστον! τῆς Θέμιδος τὸν θρόνον,
 τὸν σκηπτουχοῦντα ἔκτοτε, ἐπ' ὄλων τῶν αἰώνων,
 ἐπ' ὄλου τοῦ πληρώματος, κ' ἐπ' ὄλας τὰς ἡμέρας
 συμπάσης τῆς ἐκτάσεως τῆς ὑδρογείου σφαίρας; »

Δὲν εἶναι αἰσχος ἀντικρυς! νεοφωτίστων δόξα!
 τοὺς μύστας νὰ τοξεύωσι μὲ ἰοβόλα τόξα;
 Δὲν εἶναι τρισαπάνθρωπος ἡ τόσ' ἀχαριστία,
 τοὺς μύστας νὰ ὑβρίζωσιν ἐν τῇ διχαστασίᾳ;
 Δὲν εἶν' ἐπίσης ἀδικον, τὴν γλώσσαν τοῦ Σωτῆρος
 νὰ ἀποκρούῃ ἐξαρνος ὁ τῶν Σοδόμων κληρὸς;
 Καὶ τίς ἡ γλώσσα Ἰησοῦ μεθ' ἧς συνεξηγήθη
 τὸ κτίσμα τὸ οὐράνιον κ' ἐν κόσμῳ ἐτιμήθη;
 Ἄν ἦν ἡ γλώσσα τῶν Σκυθῶν, τῶν Ἰσπανῶν ἢ Γάλλων,
 ἢ, καὶ ἐκεῖνη Γερμανῶν, ἢ ἐθνοτήτων ἄλλων!
 ἄς ἔλθωσιν, ἄς εἰπῶσι, τίνες οἱ Πλάτωνές των
 ἄς ἔλθωσιν, ἄς δεῖξωσι, τίνες οἱ κήρυκές των.
 ἄς δεῖξωσι πλειότερον, τίνες οἱ μαθηταὶ των
 Βασίλειοι, Χρυσόστομοι καὶ οἱ σχολιασταὶ των; . . .

Πῶς, πόθεν ἡ ἀλλοίωσις καὶ ἡ ἀπογνωσία!
 τοιαῦτα ἐδαδούχησεν ἡ πρώτη Ἐκκλησία;
 τοιαῦτα Διονύσιοι εἶπον ἐν τῇ Γαλλίᾳ,
 τοιαῦτα τὰ ἀρχέτυπα, τῆς πίστεως βιβλία;
 Ἐν τίν' ἀντιστρατεύεσθε κατὰ τῆς Ἐκκλησίας;
 ἐν τίνι τόσα Σχίσματα, τέκνα διχαστασίαι;
 ἐνῶ τὸ φῶς τὸ ἀρρητον, θεοθεν διαυγάζει
 καὶ ὁ σταυρὸς ἀπέναντι τὴν ἔνωσιν προστάζει;
 Τίς ἄρα ἐτρισεδίχασε Θρησκείαν τοῦ Σωτῆρος, —
 ποῖος ὁ ἐπονείδιστος τοῦ Σχίσματος ὁ ἦρως;
 — Πολιτικὴ κατάρατος καὶ πάθη καλογῆρων
 πολιτικῆ ἐπίβουλος, ἀχρείων ὀλετήρων!!
 Ἄλλ' ἔστω! συνδιερχήσαν θρησκείαν τοῦ Σωτῆρος,
 ἵν' ἄρχωσιν οἱ δαίμονες, φρενητιώντων κληρὸς!
 τὴν γλώσσαν πῶς ἠλλοίωσαν τῶν θείων Ἀποστόλων,
 δι' ἧς τὸ φῶς διέχυσαν μὲ πνεῦμα φωτοβόλον,
 δι' ἧς τὴν πλάνην ἔρριψαν παγίδας ἰοβόλων,
 δι' ἧς περ ἐμετέβαλλον τεμένη τῶν εἰδώλων;
 Ἔστω! ὅτι τὰ Σχίσματα εἶναι τὰ δόγματά των,
 ἡ πλάνη ἦν ἐνέσπειρον τὰ θρησκολογικά των.
 δεδόσθω, πῶς τὰ ἄζυμα ἠγοῦνται τῶν ἐνζύμων
 κ' ὅτι τὰ Πουργατόρια εἶν' ἔθη τῶν ἐθίμων.
 Ἔστω! ὅτι ἡ θεωρία των, δὲν εἶναι αἰσχος πλάνη,
 ζητοῦσα τὴν ἀπόδειξιν, ἐνθα ὁ νοῦς δὲν φθάνει. . .
 τὴν γλώσσαν πῶς ἠλλοίωσαν μὲ τόσας κατακρίσεις
 μὴ φοβηθέντες νέμεσιν, μελλούσας κλυδωνίσεις;
 Εἶν' ἄρα εὐγενέστεροι τῶν θείων Ἀποστόλων, —
 εἶναι τὸ βροντολόγημα, Θεοῦ τοῦ πάντων ὄλων,
 ἢ, εἶναι οἱ ἐμπλίκτορες τῶν θείων κηρυγμάτων
 εἰς τὴν Θρησκείαν κούπτοντες τὰ κακουργήματά των;
 Αὐτοὶ εἶναι οἱ παναίτιοι, τῆς τόσης ἀσεβείας
 αὐτοί, αὐτοὶ καὶ σήμερον μὲ τόσας δαδουχίας.

πανίστρατοι ἐργάζονται λαῶν τὰς δυστυχίας·
 πανίστρατοι προσέρχονται εἰς ἀνθρωποκτονίας.
 ἓνας τοῦ ἄλλ' ἐργάζεται, πλείστας μαιφονίας

4.

Πῶς! ἄρα γε προβαίνουνσι τοιοῦτοι νὰ διδάξουν
 τὸ δόγμα ὅπερ ἔλαβον χωρὶς νὰ τὸ φυλάξουν;
 πῶς πόθεν τόση τόλμη των εἰς ἄγρια τὰ ἐδάφη!
 μήπως τὸ ἐνανθρώπισμα εἰς ἄδην των ἐτάφη!
 μήπως δὲν ἐξηρκέσθησαν εἰς τόσας τυραννίδας,
 ἀλλὰ καὶ πάλιν σταίνουσιν εἰς σφάγια παγίδας!
 Οὐαί! εἰς τὴν ἀσέβειαν καὶ εἰς τὴν μιαιφονίαν
 δαίμων σκληρὸς ἐσπάραξε τὴν μόνην Ἐκκλησίαν.
 τὰ πάντα διεσπάραξεν ἡ πλάνη καλογήρων·
 προβαίνοντες μ' ἀσέβειαν, ἡ μέχρι τῶν βημοθύρων
 καὶ μ' ἔσχατον ρυσίαν μας ἡ πλάνη ἐξαπλοῦται·
 καὶ αἷμα τὸ ἐμμάρτυρον, βωμόθεν μηδενοῦται —
 βωμόθεν καὶ τὸ αἷμά μας, αὐτὴ ἀπομακρύνει
 ἀγρία κοιμητήρια ἵνα διαπλατύνῃ!

Καὶ πόθεν, πῶς, ἂν ἄνθρωποι, ἄνθρώπους τυραννοῦσι,
 καὶ καθ' ἐκάστην εἰς αὐτοὺς παγίδας πλαστοουργοῦσι,
 διότι ἐτηρήσαμεν θρησκείαν τῶν πατέρων,
 κ' ἐκλήθημεν Σχισημάτικοι παρὰ τῶν Μονσιέρων;
 διὰ τοιαῦτ' ἐγκλήματα, τὸ ἐγκλημα μᾶς θραύει·
 καὶ ὡς νεκροσκόπος πάντοτε, τὸ σῶμα διαψάυει;
 Καὶ τινες οἱ Σχισημάτικοι! τὸ ξεύρει ἡ Εὐρώπη,
 ἢ λόγῳ γαλθανίζεται ἀπὸ τὴν Πηνελόπην,
 ἥτις καὶ πάλιν ἔβαλλεν, αἰσχύνῃς προσωπεῖον
 εἰς πάπας τοὺς πᾶν ἄγιους! μ' ὀδύνης των σημείον!
 Νᾶ, πλέκουν ἐξυρκαίνουσιν αἰσχύνῃς τὸν ἱστόν των,
 τὰ ἱερὰ νοθεύοντες, ὑβρίζοντες Χριστόν των.

Γνωρίζει ἡ Εὐρώπη μας τὰ τῆς διχοκτονίας,
 ἢ πάντα παποσύρεται ἀπὸ τῆς εὐπιστίας;

γνωρίζει τίς ἠθέτησε τὰ νόμῳ ψηφισθέντα
 καὶ ἔργῳ ἐξουθένωσε τὰ τότε κυρωθέντα,
 ἢ οὕτω ἐξαρκάζεται ἀπὸ τὰς εἰσηγήσεις
 καὶ ἔρμαιον ἐγγίγνεται εἰς τὰς παποκρατήσεις;
 Ἔχει τὴν ἱστορίαν τῆς ὑπ' ὄψιν νὰ διέλθῃ,
 ἢ ἔκαυσεν ὁ κληρὸς τῆς εἰς γνῶσιν μὴ ἐπέλθῃ;
 Ἄν ταύτην ἐπιυράκτωσαν, ὑπάρχουν ἄλλα τεύχη·
 ὑπάρχει Διονύσιοι παρ' οὗ ἐμαθητεύθη
 θρησκείαν τὴν πρωτότυπον δι' ἧς ἐδαδουχήθη
 καὶ ὡς νόμῳ Διονύσιου δικαίως ἐκαυχῆθη.
 Ὑπάρχουν οἱ Χρυσόστομοι, πρώτῃτα εὐσεβείας·
 Βασίλειοι διάφωτοι, ἐρείσματα θρησκείας! —
 τὰ τούτων τεύχη σύμπαντα, Εὐρώπῃ ἄς διέλθῃ·
 καὶ τότε, τότε σύμπασα, δίχως χρόνος παρελθῇ
 Εὐρώπῃ μ' ἓνα στόμα τῆς, κατάρας θὰ ἐκφέρῃ·
 τοὺς Πάπας τοὺς παραίτιους, νόμῳ νὰ συγκαθαίρῃ,
 διότι ἐξουθένωσαν θρησκείαν τοῦ Σωτῆρος·
 ἐν ἄρχῃ στὰ ἐγκώσμια ὁ τῶν Σαδοίμων Κληρὸς.

5.

Καὶ ταῦτα εἶναι γνώριμα ἀπὸ τῆς ἱστορίας·
 ὁ Πάπας διεδέσμευσε λαῶν ἐλευθερίας·
 ὁ Πάπας ὑπεδούλωσε πάσης τῆς Ἰταλίας·
 αὐτὸς θρησκείαν ἔπαιξε! κατέστη μιτραλοίας!
 κατέστη γῆς τὸ φόβητρον, καὶ πάσης βασιλείας
 ἐξαχρεώσας ἄνθρωπον μέχρι τῆς διανοίας.
 Αὐτὸς εἰς τὴν ἐκπόρευσιν τοῦ θείου μας Συμβόλου.
 ἔρριψε σπέρμα ἔριδος! ὄρεως ἰοδόλου!
 καὶ ὅπως οὗτος κέντρισε καρδίαν πρωτοπλάστου·
 τὸ δόγμα ἀθετήσαντος, Θεοῦ τοῦ πάντων πλάστου,
 οὕτω καὶ ὁ πάπας ἔκτοτε ἐν πλήρει ἀπογνώσει
 τὸ Σύμβολον ἐνόθευσεν ἐν πάσῃ ἀλλοιώσει.
 Διὸ κατέστη ἔκθεσμος τῆς Μόνης Ἐκκλησίας! !
 ἥτις διεδαδούγησε τὰ κράτη Ἑσπερίας.

Καὶ ποῖα δὲν κατέπραξε κατὰ τῆς Ἐκκλησίας!
 ποσάκις δὲν ἐμόλυνε τὰς ἀγιοθυσίας;
 ἰδοὺ τὸ πάντων ἔσχατον, βοᾷ ὁ Ἰορδάνης·
 βοᾷ διαμαρτύρεται, ἐσχάτης τόσης πλάνης.
 βοοῦν, βοοῦν τὰ βεῖθρά του ἀκούσαντα φωνῆς του!
 λεγούσης τὸδε κήρυγμα μεθ' ὅλης τῆς πνοῆς του·
 » εἶμαι ὁ ἄρτιος τῆς ζωῆς, ἐν σώματι ἀγίω· »
 ἐξέφερον ὁ ἄκτιστος θαλάσση Τιβεριῶν·
 ἀνοίξαν τὰ οὐράνια εἰς φώνημα Κυρίου!
 διέλαμψαν τὰ κύματα, ἀκτίσι τοῦ ἡλίου·
 ὁ Ἄρτος γοῦν ὁ ἐνζυμος εἶναι τὸ σῶμα θεῖον·
 ὅπερ καὶ ὑποτίθησι, Τριάδος ἐκμαγεῖον·
 τὰ δὲ, ἐκεῖνα ἄζυμα ἀνήκουν εἰς Ἑβραίους
 τοὺς θεοκτόνους ἀσεβεῖς κί' ἀεῖτε παλαμναίους.
 Ὁ πάπας ὁ πανάγιος ὡς νὰ συνεορτάζῃ
 μ' Ἑβραίους τοὺς παμμίαιρους! τὰ ἄζυμα διχάζει
 ἀναίμακτον θυσίαν μας, αἵματι θυσιάζει·
 τὰ ἔργα καὶ ἡ δόξα του, λέγουν, ὅτι Μωϋσιάξει. . . .

6.

Καὶ τί ἐντεῦθεν εἵπωμεν περὶ Πουργατωρίου;
 τί περὶ τοῦ Βαπτίσματος, τοῦ πάντων μυστηρίου;
 ὦ, κάλλιον ἐπικάλυμμα εἰς ἀναξίας πράξεις·
 κί' ὁ κτίστης ὁ ὑπέρτατος! αἶρε σκοτοδιναίσεις·
 ὦ, πόσα δὲν κατέπραξε κατὰ Ὀρθοδοξίας·
 ποσάκις δὲν ἠσέβησε λόγῳ κενοδοξίας;
 Κ' ἐνῶ ἐκεῖνος ἔκθεσμος τῆς μόνης Ἐκκλησίας!
 βοᾷ ἡμᾶς Σχισμάτικους μετὰ ἀκολασίας.
 Καὶ τίνες οἱ Σχισμάτικοι! τίνες πεπλανημένοι;
 τίνες ἐπαρεσπόνδισαν! τίνες ἀπεγνωσμένοι!
 οἱ Πάπαι τὰ ἀρχέτυπα τῆς τότε εὐσεβείας
 οἵτινες διετήρησαν τὰ κλέη τῆς θρησκείας,
 ἢ οἱ κατόπιν δαίμονες καὶ οἱ διάδοχοί των·
 θρησκείαν διαίρεσαντες μ' ἀγρία τὴν ψυχὴ των;

καὶ ἂν ἐκεῖνοι ἔκθεσμοι, πῶς οὗτοι τοὺς γνωρίζουν,
 καὶ ὡς ἀγίους ἔκτοτε αὐτοὺς πανηγυρίζουν;

Τί αἴσχιστος αἰτίασι! ἀπεγνωσμένη κρίσις!
 τί τέρας τρισαπάνθρωπον! ἠλιθιωμένη φύσις!
 Κηρύττουσι Σχισμάτικους ἡμᾶς οἱ ἀποσταῖται·
 ἐνῶ τηροῦν, ἀρχέτυπα, ὡς ἄλλοι στηλοκράται·
 κί' αὐτοὶ ὅπου ἠθέτησαν τὰ νόμῳ ψηφισθέντα
 καὶ ἔργῳ ἐξηχρεῖωσαν τὰ θεοφορηθέντα
 ὑπό τε τῶν Συνόδων μας ποσάκις κυρωθέντα
 με κρίσιν καὶ κατάκρισιν μήπω ἀλλοιωθέντα,
 κηρύσσονται εισάγγελιοι με πᾶσαν εὐτολίμιαν·
 οὐδόλως λογιζόμενοι, αἰσχύνης ἀτιμίαν·
 καὶ ὅταν οἱ ἐμμένοντες εἰς Πίστιν τὴν ἀρχαίαν
 κηρύσσονται Σχισμάτικοι με γλώσσαν παλαμναίαν!
 οἱ ἐκσπονδοὶ, ἀνιερὸι, ποῦ τότε θὰ ταχθῶσιν; . . .
 — Ἄς εἵπωσιν οἱ ἴδιοι, δίχως νὰ αἰσχυνηθῶσιν·
 ὁ Πάπας ἂν ἐμπνέετο ἀπὸ θεοσεβείας·
 κί' οὐχὶ ὡς ἀπεδείχθηκεν ἀπὸ θεοβλαθείας·
 δὲν ἔπρεπεν ἂν ἅγιος! προσθήκην τοῦ Συμβόλου
 νὰ κάμῃ οὕτω ἔξαρνα δίχως τὴν νεῦσιν ὄλου·—
 τοῦ ὄλου τοῦ πληρώματος τῆς ὅλης Ἐκκλησίας
 οὐχὶ τὸσον αὐθαίρετα μετὰ ἀπελπισίας.
 Δεδόσθω ἐνεπνεύσθηκε πνεύματι κορυφῆ του·
 Συμβόλου τὴν ἐκπόρευσιν, ἀλλοῖα τῆ μορφῆ του·
 ὄφειλε, πάντως, ὄφειλεν, οὐχὶ νὰ δογματίσῃ
 ἀλλ' ἐν Συνόδῳ ἔκτοτε ἐμπνευσὶν νὰ σαλπίσῃ
 καὶ ἂν ἡ ὅλη Σύνοδος ἐδέχετο προσθήκην,
 τότε δικαίως κέκτητο τοῦ κλέους του τὴν νίκην·
 ἀφ' οὗ δὲ παρεσπόνδισε κατέστη μητραλοίας·
 κατέστη γοῦν Σχισμάτικος, λόγῳ κακοβουλίας!
 καὶ εἶναι ὁ παρτίτιος πάσης διχοστασίας·
 ἐνεδυσάμενος ἀρὰς τῆς ὅλης Ἐκκλησίας,
 τῶν ὄλων τῶν Συνόδων μας ποῦ ἀναθεματίζουν·

καινότομα ἢ πρόσθετα, δικαίως ἀφορίζουν.

Σὺ δ', ὦ Θεέ πανύψιστε! πάριδε ἀμαρτίαν,
καὶ φρούρει καὶ συνένωσον τὴν Μόνην Ἐκκλησίαν
πάριδε κρίματα θνητῶν, οὐκ οἶδαν τί αἰτῶσι
τὸ φῶς ἀποφωτίζονται, τὸ σκότος ἀγαπῶσι!

Ἐγγραφον ἐν Βουκουρεστήῳ κλπ.

Ἡεραυνὸν ἐζώσθης γίγα! τυραννόκτονον σπαθί.
Οταν τοῦ πατρός σου αἶμα ἤκουσες νὰ ἀντηχῇ.
Υαἰλαψῆ ἔγινες εἰς Τούρκους! ἔθνικος καταστροφὴ
Οταν κλέφτης εἰς τὰ ὄρη, ἔλεγες, ὦ ἀδελφοί,
Ἡαρτερεῖτε εἰς τὴν Πίστιν! μᾶς τὸ λέγ' ὁ Οὐρανός!
Οποῦ ἄνωθεν προστάζει! νὰ καθῆ Ἄγαρινός.
Ἠόρα εἰς ἀπελπισίαν θεὸς νὰ λάμψη ἡ ἐλπίς!
Ἡοβολῶ καὶ ξαγνατίζει ἑλευθερίας ἡ κρηπίς.
Ἡλεσας τοὺς πολεμίους, ὡςπερ ἦρας θαυμαστός.
Ἡέος Ἄρης τῶν Τρικόρφων! εἰς τὰς Πάτρας ἔξακουστός.
Ἡλθες εἰς τὴν Ἀργολίδα ποῦ Δραμάλης φοβερός.
Ἡτάύρωσιν ἀπήγει νέαν, καὶ ὑψώθη ὁ Σταυρός.

ΜΥΘΟΣ

ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ.

Παραφρασθέντος.

Ἐνας τρελλὸς βουκολιστὴς κοπάδια βουκολίζει
τὰ γίδια καὶ τὰ πρόβατα γιὰ βόδια ζευγαρίζει
τὰ κράζει πάντ' ἀνάστροφα σὲ βραχο-λειβαδάκια,
νὰ φάγουν πέτρες γιὰ κλαριά, κλαριά γιὰ λελουδάκια
ντὲ, ντὲ, ντὲ, τὰ πρόβατα, τάλολογβουκολίζει
εἶ, εἶ, εἶ, τὰ βόδια του, στοὺς βράχους τὰ σκαρίζει.

Τὸν πῆρε ἡ νύχτα στὰ γκρεμνά· τὸν πιάσανε τὰ χιόνια
ζητεῖ τὸ μονοπάτι του στὰ ἄγρια τὰ λόγγια·
ζητεῖ τὰ πρᾶγματάκια του, εἶ, εἶ, εἶ, φωνάζει
ζητεῖ καὶ τάλολογία του, κλαίει καὶ ἀναστενάζει·
ντὲ, ντὲ, ντὲ, βοῦδάκια μου, συρίζει ξεσυρίζει
χῶτς, χῶτς, χῶτς, τὰ γιδάκια μου, φωνάζει ξεφωνάζει.

Τὴ συριγιά του τὴν κακιά, ἀκούσανε τὰ γρύμια
χομιάσαν τὸν ἐξέσχισαν, μὲ δόντια καὶ μὲ νύχια
χομιάσαν καὶ κατέσφαξαν καὶ τάρημα κοπάδια
στοὺς βράχους ποῦ τὰ βόσκαγε, στ' ἀπάτητα λαγγάδια·
ὁ τρακανίτης τῶμεινε πᾶνω σὲνα βραχάκι
καὶ τὸ τρακάν ἐκλάγγιζε, μὲ πίκρα, μὲ φαρκάκι.

Κλάγγ, κλάγγ, κλάγγ, παντέρημα ἀδελφοπροβατάκια
Κλάγγ, κλάγγ, κλάγγ, πανδύστυχα! βόδια καὶ ἀλογάκια
Κλάγγ, κλάγγ, κλάγγ, γιδάκια μου μὲ χρυσομαλλουδάκια,
σᾶς τρώγει ὁ λύκος στὸ σωρὰ, μέσα εἰς τὰ βραχάκια·
Κλάγγ, κλάγγ, κλάγγ, βουκολιστὴ νὰ ψάλλω στὴ ταφὴ σου
Κλάγγ, κλάγγ, κλάγγ, στὴ γινῶ σὶν σου, στὴν ἔρμη προκοπή σου.

Ἄνοιξε ἡμέρα τὸ πρωτὶ, ἐδιώχθη τὸ σκοτάδι
τρέχει ἡ μάνα γιὰ τὸ γυιό, τὸ δύστυχο κοπάδι
βλέπει παντοῦ τὸ αἶμα του στὴ γῆ νὰ κοκκινίζει
καὶ κρήατα ὄλοσπάραχτα! ψυχὴ της λαχταρίζει!
Ἄχ! ἄχ! τὰ κοπαδάκια μου! τὰ ἔσφαξαν τὰ γρύμια!
Ἄχ! ἄχ! τὸ γυιόκα μου! τὸν ἔφαγαν τὰ φίδια.

Ἐγγραφον ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Ο ΚΑΛΑΕΡΓΗΣ.

• Καὶ μείζον' ὅστις ἀντὶ τῆς αὐτοῦ πάτρας
φίλον νομίζει, τοῦτον οὐδαμῶς λέγω ».

Ἄ Θεός κήδεσαι τῆς Ἑλλάδος! τὰ σαρκωθόρα θηρία δὲν θὰ τὴν
διασειῶσι τοῦ σημείου της μήτε καὶ ἂν διαρραγῶσι βοῶντα·

ἤδη ἡ κοινωμία, ὁ νοῦς καὶ ἡ κρίσις, δικαιώνει τὴν ἐξωστράκειον τοῦ Χρηστίδου κατὰ τὴν ἐπανάστασιν· ἤδη ἀποκαλύπτει τὸ μυστήριον τοῦ Σουλῆ καὶ τὸν σκοπὸν δι' οὗ ὁ ἔντιμος πρεσβευτὴς τῆς Γαλλίας ἀνεδείχθη ὑπέρμαχος συνήγορος τῶν ὑπουργῶν τοῦ αἵματος καὶ διεπράξατο τὸσαῦτα κατὰ τῆς ἐπαναστάσεως ἀδικήματα, ἐν δειναῖς περιστάσεσι θαρρεῖτε, ὦ Ἕλληνες! ἔχομεν ἀνά χεῖρας τὰ πειστήρια τοῦ ἐγκλήματος! ὁ Θεὸς ἐτύφλωσε τοὺς δημοῖους σας καὶ ἐν τῇ τυφλοτητί των ἀπεκάλυψαν τὰ παμμύατα αὐτῶν σχέδια· ἤνοιξαν τὸν τάφον των μετὰ τὰς ἰδίας αὐτῶν χεῖρας! α μωραίνει Κύριος οὐς βούλεται ἀπολέσαι.»

Ὁ ἐν Γαλλίᾳ διαμείνων Κ. Δ. Καλλέργης πρόην τυφλὸς πρέσβυς τοῦ Ὁθωμανοῦ, ἀπαντῶν διὰ τῆς ἀπὸ 17]29 Ἀπριλίου ἐπιστολῆς του πρὸς τὴν τοῦ Κ. Δ. Χρηστίδου ἀπὸ 4]16 τοῦ αὐτοῦ μηνός, δι' ἧς ὁ ἄτλας οὗτος τὸν προσκαλεῖ εἰς τὴν πατρίδα του, λέγει σαφῶς καὶ ὠρισμένως· ὅτι, δὲν δύναται νὰ παραδεχθῇ τὴν πρόσκλησίν του ἐν ὅσῳ ὁ Βασιλεὺς δὲν καταλύσῃ τὸ Σύνταγμα, ἢ, ἐν ὅσῳ δὲν ἀναιρέσῃ τὴν παρὰ τοῦ αἰοιδίμου Θεοῦ του Φρειδερίκου ἐντολὴν νὰ κυβερνᾷ καὶ νὰ μὴ βασιλεύῃ, καθ' ἃ οὗτος ἐξέθηκε πρὸς τὴν Αὐλὴν τῆς Δανίας σὺν τῇ ἀναγορεύσει τοῦ Γεωργίου ὡς Ἡγεμόνος· ἐν δὲ, τῷ ἀποτροπαιῶ ἐκείνῳ ὑπομνήματι του παρίστανε τὴν Ἑλλάδα ὡς φωλεὰν θηρίων, καὶ σχεδὸν προέτρεπε τὴν Δανίαν νὰ μὴ ἀποστείλῃ τὸν ἡγεμόνα, πρὶν οἱ Ἕλληνες σφαιριάζοντες ἑαυτοὺς καταλύσωσι τὸ πολιτευμάτων, καὶ θέσωσι τὴν ὑπαρξίν των εἰς τὸν ζυγὸν ξένης κατοχῆς· καὶ ἐν ᾧ διὰ τῶν ἐκφρασεῶν του τούτων ἐξηγητῆται ξένην πολιτικὴν, σκοπῶ τοῦ ν' ἀποθαρρύνῃ τὴν ἔλευσιν τοῦ Γεωργίου, νῦν δὲ καταγνωσθεῖσιν τῆς προδοσίας του, ἐξελέξατο ἐτέρην ὁδὸν ἵνα φθάσῃ εἰς τὸν σκοπὸν του.

Αἰσχυνόμενος ἤδη νὰ παρουσιασθῇ ἐνώπιον τοῦ λαοφιλοῦς Ἡγεμόνος, οὗ τὸν λαὸν ὡς ἀναρχικὸν καὶ ὡς θηριώδη παρέστησε, δεικνύει ὁ ἀγράμματος καὶ ὁ ἄγαστος οὗτος ἱστορίας, ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ κυβερνηθῇ Συνταγματικῶς ἡ Ἑλλάς, σκοπῶ τοῦ νὰ ἐξιλεώσῃ ἑαυτὸν τοῦ θεοστυγοῦς κκουργήματος, καὶ μετακλιθῇ ὡς εὐπρόσωπος ἰκέτης, ἐν Ἑλλάδι ἵνα παρεμβάλλῃ ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ πιστοῦ Συμβούλου, νέκ προσκλήματα εἰς τὴν Βασι-

λείαν τοῦ Γεωργίου· τοιοῦτος ὁ σκοπὸς τοῦ παλίμπαϊδος τούτου παρασίτου τοιαύτη ἡ μοχθηρὰ καὶ ἡ ἀποτρόπαιος αὐτοῦ διάνοια διενόησατο κκουργήματα· προσθετέον δὲ, ὅτι εἰς ταῦτα πάντα ἐνοχοποιεῖται καὶ ὁ πατριώτης Κ. Χρηστίδης· τῷ λέγει ῥητῶς, ὅτι τοιαῦτα διεννοήθησαν καὶ ἐνήργησαν ὑμοῦ ἐν Παρισίοις· ἄρα ἀμφοτέροι θεωροῦνται ἐνοχοὶ τοῦ ἐσχάτου ἐγκλήματος· καὶ ἀμφοτέροις ὀφείλου ἵνα καταδιώξωσιν οἱ εἰσαγγελεῖς καὶ δικάσωσι τὰ δικαστήρια.

Ἄλλὰ τίς ὁ Καλλέργης; διεκρίθη τοῦ εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ; ἐνθυμίζει ἡ ἱστορία ἐνδοξον αὐτοῦ κατόρθωμα; εἶναι ὁ ἀνὴρ τῶν φώτων, τοῦ λόγου ἢ τοῦ καλάμου; ὄχι δὲν ἔχει ἐξαιρετικόν τι νὰ παραστήσῃ, διακρίνεται μόνον ὡς ὁ ἥρωϊς τοῦ Φαραῶ καὶ μηδὲν πλέον· τὸ δὲ ὄνομα τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς 3 Ἰουλίου ψευδῶς ἐνεδύθη ὡς θέλομεν καταδείξει ἐκ τῷ οἰκίῳ χώρῳ καταστρέφοντες ἑσαεὶ τὴν πλάνην καὶ τὴν φεάκη· ἀλλὰ, δεδύσθω, ὅτι θεωρεῖται ὡς ὁ μέγιστος τῆς πατρίδος ἥρωϊς· πῶς ἀποτολμᾷ νὰ ἐξυβρίξῃ τὸ ἔθνος ὅπερ δικαίως τε ἢ ἀδίκως τὸν ἀνεβίβασεν ἀπὸ τὰς τριόδους; Δεικνύει λοιπὸν, ὅτι δὲν ἔχει τὸν κοινὸν νοῦν. Καὶ βεβαίως! ἐάν δὲν ἦτο θεότρελλος δὲν ἤθελε συκοφαντεῖ τὸ ἔθνος ἀφ' ἐνός ὡς δυσπολίτευτον, καὶ ἀφ' ἐτέρου, αὐτὸς ὡς ἀρχηγὸς δῆθεν τῆς 3 τοῦ Ἰουλίου ν' ἀποστέλλῃ εἰς τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ ἀλλαχοῦ τὰ ψηφίσματα τῆς μεταβολῆς, χαλκογραφημένα χρυσοῖς γράμμασιν εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐνδόξου ἐκείνης ἡμέρας.

Καὶ τί ἀπέβλεπεν ἡ μεταβολὴ αὕτη; τὸ Σύνταγμα· ὅταν λοιπὸν τοῦτο θεωρῆται ἀνατρεπτικὸν τῇ Ἑλλάδι, πῶς οὗτος ἀνεδέχθη ὑπὲρ αὐτοῦ τὸν ἀγῶνα, ἢ ἂν ἐκ τῶν κατόπιν ἐπέισθη, ὅτι τὸ Σύνταγμα δὲν θεωρεῖται ἐφαρμόσιμον τοῖς Ἕλλησι, πῶς ἀποστέλλει τὰ τότε ψηφίσματα ἐναθρυνόμενος εἰς τὸ κατόρθωμα τῆς νυκτὸς ἐκείνης; Δὲν ἐντρέπεται τὴν βεθαμμένην αὐτοῦ κόμην! δὲν ἠσυχάζει σιτευόμενος ἐκ τῶν ψυχίων τῶν Γάλλων, ἀλλὰ, τολμᾷ νὰ γνωματεύσῃ ὁ ἀγασμῆτρος περὶ πολιτεύματος; τὸν συμβουλευόμεν ἵνα κρυφθῇ καὶ νὰ ἠσυχάσῃ τὸ ἔθνος δὲν ἄγεται σήμερον ἀπὸ ἀνθρώπους οἵτινες δὲν ἔχουν οὐδὲν ὄσιον ἐν τῇ γῇ, καὶ ἂν πρόκειται νὰ δικασθῇ δούλον, κἄλλιον νὰ καταστραφῇ ἐλεύθερον.

ΟΙ ΔΥΟ ΠΕΡΙ ΠΟΛΛΩΝ.

Σὲ ἐζήτουν, ὦ φίλε, ἀπὸ πρώτας νὰ βηματίσωμεν ὀλίγον πρὸς τὸν Νεὸν τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς, καὶ νὰ συνδιαλεχθῶμεν περὶ τῶν κοινῆ τῆς πατρίδος πραγμάτων.

Ἄ! βλέπω ὅτι ὁ νοῦς σου εἶναι ἀείποτε εἰς τὰ πολιτικά καὶ ἐγὼ, φίλε, τὰ ἐκουράσθην καὶ τὰ ἐμίσησα, ὅπως ὁ δαίμων τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Ἰησοῦ.

Ἔχεις δίκαιον ἀλλ' οὐκ ἐπάρτω ζήσεται ἄνθρωπος.

Τὸ γνωρίζω ἀλλ' ἐν ὅσῳ τις κατατρίβει τὸν καιρὸν του εἰς αὐτὴν τὴν πολιτικὴν χίμαιρα, θὰ ἔλθῃ ἡ ἡμέρα καθὼς πολλάκις τὸ ἔπαθες, καὶ νὰ μὴν ἔχῃς οὔτε τὸν ἐπιούσιον τῆς ζωῆς σου ἄρτον.

Μὲ συμβουλεύεις λοιπὸν νὰ ἀφήσω τὰ πολιτικά;

Δὲν σοῦ λέγω μῆτε νὰ τὰ ἀφήσῃς μῆτε νὰ μὴν τὰ ἀφήσῃς, διότι ὅπως ὁ ἄνθρωπος λαμβάνει πολλάκις συνδρομὴν ἐνθα δὲν ἐλπίζει, οὕτω καὶ ἡ πατρίς ὠρελεῖται ἢ καὶ σώζεται πολλάκις ἐξ ὧν δὲν ἐλπίζει. Ἀκολουθεῖ τὸν δρόμον σου, ἀλλ' ἔχε ὑπ' ὄψιν, ὅτι ὁ κόσμος δὲν σκέπτεται ὅπως ἐγὼ καὶ ἐσὺ, ἢ ὅπως οἱ ἄνθρωποι τῶν χαρτείων.

Ναί, εἶδες τὸν λαὸν τῆς Ἑλλάδος, εἶδες τοὺς ἐξῶ ὁμογενεῖς δὲν μὲ λέγεις, πῶς οὗτοι περὶ Ἑλλάδος σκέπτονται;

Περὶ τῶν ἐξῶ ὁμογενῶν μὲν μὴ ἐρωτᾷς ἐν γένει, ἀλλ' ἐν μέρει περὶ αὐτῶν μάνθανε. Οἱ ἐξῶ ὁμογενεῖς μετροῦνται εἰς τοὺς δακτύλους, καὶ ἐπ' αὐτῶν πρωτεύει ὁ Σίνας, ὁ Βεναρδάκης καὶ τινες ἄλλοι.

Τὰ περὶ Σίνα καὶ Βεναρδάκη γινώσκω ἀμφότεροι οὗτοι ἐπαφίους διὰ τῶν ἔργων των μνήμην ἀθάνατον τῇ πατρίδι. Ὁ Βεναρδάκης ἀφ' ἐνὸς ἐξώπλισε τοὺς βραχίονας τῆς πατρίδος διὰ τῶν περιφανεστέρων τῆς Εὐρώπης ὅπλων, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἀδρατάτης ἡδὴ δαπάνης τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ Πρωτάνειος, ὠραίζει καὶ τὸ Πανεπιστήμιον, ὅπερ διὰ τῆς δυσμορφίας του ἐπαρίστα ἄλλην ὀμηρικὴν χίμαιρα· ὁ δὲ Σίνας παρὰ τὸ λαμπρὸν Ἀστεροσκοπεῖον ὅπερ ἀνήγειρον ὁ ἀστέρας αὐτοῦ πατήρ, οὗτος ἀνεγείρει ἤδη περικλαδέστε-

ρον οἰκοδόμημα, νέαν ἐν Ἀθήναις Ἀκαδημίαν, ἥτις βεβαίως, ὑπερτερρεῖ ὅλα τὰ μέχρι τοῦδα ἐν Εὐρώπῃ δημόσια οἰκοδομήματα.

Χαίρω, ἐξ ὧν μὲ λέγεις καὶ γινώσκω ἐξ ἀκοῆς τὰ τῶν ἀνδρῶν τούτων ἔργα· ἀλλὰ τίς ὁ προκαλέσας τὴν συνδρομὴν τοῦ Κ. Βεναρδάκη καὶ τῶν ἄλλων ὁμογενῶν πρὸς τελειοποίησιν καὶ ὠρτίειν τοῦ Πανεπιστημίου, Πρωτάνειος;

Ὁ περὶ οὗ τσαῦτα καταβοήσας ὁ τύπος, Κ. Φρεαρίτης.

Λοιπὸν, ὁ τοιοῦτος τιμᾷ τὸ Πανεπιστήμιον καὶ τὴν Πρωτανίαν.

Ναί, ἀλλὰ βλάπτει διὰ τῆς αὐστηρότητός του καὶ τῆς δραστηριότητος ἐαυτόν· ἐὰν μὴ ἦτον τοιοῦτος δὲν ἤλελε διεγείρει τὸν φθόνον ἐναντίον του, ὥστε νὰ διακινδυνεύσῃ καὶ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ὑπαρξίν.

Ἀπὸ ποίους; — Ἀπὸ τὰ βδελυρὰ καὶ σεσαπρωμένα ὄντα τῆς κοινωνίας.

Ἄ! στήθι, στήθι, μὴ μοῦ τὰ λέγεις· γνωρίζω τοὺς τοιοῦτους, διότι ἔπαθον καὶ ἐγὼ ἀπὸ αὐτοὺς ἄλλοτε.

Καὶ τίς φίλε μου, εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν ἔπαθε ὑπὸ τῶν τοιοῦτων; ὑπάρχει ἄνθρωπος ἢ οἰκογένεια ἥτις δὲν ἐμελανοφόρεσε;

Ἔστωσαν συγχωρημένοι οἱ τοιοῦτοι. — Τοὺς συγχωρεῖς ἐσὺ καὶ ἐγὼ, ἀλλὰ τοὺς συγχωρεῖ — ποῖος —; ὁ ἔλεγχος τῆς συνειδήσεώς των — ἡ μάλιστα αὐτὴ εἶναι ἰκανὴ διὰ τοὺς τοιοῦτους.

Ἡξεύρεις τι; — Ὅχι! — ἀν καὶ διέμειναν ἰκανὰ ἄλλοτε εἶτι εἰς τὰς Ἀθήνας δὲν ἐγνώρισα κατὰ πρόσωπον αὐτὸν τὸν καλὸν Πρωτάνειον, καὶ ἐξ ὧν μοι λέγεις κολακεύομαι νὰ ζητήσω τὴν γνωριμίαν του. Εἶναι λοιπὸν φίλος σου; ὑπάγομεν εἰς ἀντάμωσίν του!

Τί νὰ σοὶ εἶπω; Γνωρίζω μακρόθεν τὸν ἄνδρα, ἀλλὰ φιλίαν μαζύ του δὲν ἔχω, διότι, ὡς ἀκούω ἔχει καὶ οὗτος τὰς ἰδιοτροπίας του καὶ ἐγὼ ἀποφεύγω ὅσον αἶν τε τὰς μετὰ τῶν τοιοῦτων σχέσεις.

Διὰ τί; μήπως δὲν ἔχεις καὶ ἐσὺ τὰς ἰδικὰς σου καὶ ἐγὼ ἐπίσης τὰς ἰδικὰς μου; ὑπάρχει ἄνθρωπος χωρὶς ἐλάττωμα ἐν τῇ γῆ, μόνος ὁ Θεὸς ἀναμάρτητος.

Ναί, ἀλλὰ διὰ νὰ χωνεύσῃ αὐτὸς τὰ ἐλάττωματά μου καὶ

ἐγὼ τὰ ἰδικά του ἀπαιτεῖτο ἡ γνωριμία καὶ ἡ φιλία ἀπὸ τὰ παιδικά μας· νῦν ἐξεβλυστήσαμεν καὶ οἱ δύο.

Ἐχεις δίκαιον· τὴν ἑκατάλαβαν διατὶ ἄνθρωποι καὶ ἀρετῆς καὶ φρονήσεως δὲν δύνανται νὰ συνταυτίσωσι τὰ αἰσθηματὰ των μὲ ἐκείνους ὅπου πρῶτην φορὰν γνωρίζονται.

Τοῦτο δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μού τὸ εἶπης, τὸ διδάσκει ἡ φύσις· ξεριζώσον δένδρον ἄλλου κλίματος προβεβηκυίας ἡλικίας, μεταφύτευσον αὐτὸ εἰς διαφορετικὸν κλίμα· δυσκόλως ἀναβλαστάνει μεταφύτευσον νεώτερον καὶ τότε ἀναγνωρίζεις πειραματικῶς τὴν ἀλήθειαν.

Τῷ ὄντι! Διὰ τοῦτο λοιπὸν δὲν εὐδοκίμοῦν καὶ οἱ νόμοι ξένων ἠθῶν καὶ ἐθίμων εἰς ἄλλο Κράτος.

Τί λέγεις; Δὲν εὐδοκίμοῦν μόνον; τοῦτο εἶναι ὀλιγώτατον κακόν· ἡ σκιά αὐτῶν καταστρέφει τὸ Κράτος ἐκεῖνο ἐνθα ῥιζωθῶσι. — Καὶ δὲν θάλλουσι δὲν γενῶσι καρπούς; — Ναι, ὁποίους καὶ ὁπόσους γενᾷ ὁ φοῖνιξ εἰς τὴν Εὐρώπην; ὁποίους καὶ ὁπόσους παντοῖα ἄλλα φυτά. — Πῶς; δὲν γενῶσι;

Εἶσαι ἀγεωμέτρητος βλέπω· — ἐγὼ ἀγεωμέτρητος, ὅστις γνωρίζω κατὰ σπιθαμὴν ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως Εὐρώπην, Ἀσίαν, κόσμους τοσοῦτους. . . — Στάσου πλέον.

Στάσου! μήπως γνωρίζεις καὶ τὴν Ἀμερικὴν; ἐπῆγες καὶ εἰς τὸν εὐδαίμονα τοῦτον κόσμον;

Εἶχον ἀπόφασιν νὰ ὑπάγω, πλὴν ἀφ' οὗ ἤκουσα, φίλε μου, ὅτι εἰσεχώρησε καὶ εἰς τὰ ἐκεῖ ἡ διχόνοια καὶ ὁ πόλεμος μεταξύ των, ἀπελπίσθην. — Διατὶ πολεμοῦν αὐτοὶ σήμερον;

Διατὶ ἐπολέμουσαν 30 ἔτη τὸ πάλαι οἱ Ἀθηναῖοι μὲ τοὺς Πελοποννησίους; Διατὶ οἱ Μακεδόνες κατόπιν μὲ ἀμφοτέρους;

Διὰ τοὺς ἰδίους αὐτοὺς λόγους πολεμεῖ καὶ καταστρέφεται ὁ νέος αὐτὸς κόσμος; — Διὰ τοὺς ἰδίους. — Λοιπὸν ἐξασθενοῦμενοι εἶναι κίνδυνος μὴ ἐγκαταλείψωσιν εἰς τὰ τέκνα των ἀντὶ τῆς δόξης τοῦ Βασιγκτῶνος τὸν ζυγὸν ἀσπλάγχνου τινοῦ τυράννου.

Τὰς παρατηρήσεις σου ταύτας τὰς ὑπέβαλλον καὶ ἐγὼ ἐν Κωνσταντινουπόλει πρὸς τὸν τότε Πρέσβυν τῆς Ἀμερικῆς, καὶ ὁ ἀγχιούστατος οὗτος ἀνὴρ τὰς συνεμερήσθη ἐν γένει· συγχινη-

θαίς δὲ εἰς τοὺς λόγους μου καὶ νομίζων ἔτι εἶμαι· κατὰ τι μὲ ἐπαρεκάλεσε νὰ νουθετήσω τὸν πόλεμον ὡς ἐξ ὀνόματος δῆθεν τῆς Ἀνα-τολῆς.

Ἐπράξες τοῦτο; Ὁχι! Διατὶ; — πολλοὶ οἱ λόγοι. — Μήπως σὲ ἔλειπον τὰ ἐφόδια; ὄχι! τότε μάλιστα τὸ βαλάντιον ἦτο πλῆρες καὶ ἐπῆμένως ὁ ἐντιμος Πρέσβυς ὑπέσχετο καὶ τὴν δαπάνην τοῦ τύπου καὶ ἀμοιβὴν πρὸς τοὺς ἄλλους. Ἀλλὰ δὲν ἠδυναίμην νὰ ἐκπληρώσω τὴν ἐπιθυμίαν του διότι ἤθελε νὰ μὲ θέσῃ ὄρουσ τινάς. — Ποίους! — Οὗτος ἀνῆκεν εἰς τὴν μερίδα τῶν φαιουδαλιστῶν, ἤθελε νὰ συνηγορίσω ὑπὲρ τῆς δουλείας τοῦ ἀνθρώπου· πρόσφυγξ λοιπὸν κάλαμος ν' ἀναίρεσῃ τὰς ἀρχάς του καὶ νὰ γίνη καταγέλαστος· ἐπομένως καὶ ἂν ἀπεφάσιζον νὰ γράψω τι πρὸς εὐχαριστήσιν τοῦ Κ. Πρέσβους δὲν θὰ ἦτο βεβαίως τὸ ἔργον τῆς προσδοκίας του, διότι ἡ φωνὴ τῆς συνειδήσεως ἐσύγχυζε τὸν ἐγκέφαλόν μου καὶ ἐδέσμευεν ἀλύσσει τὴν δεξιάν μου.

Μὲ συγχωρεῖς νὰ σὲ εἰπῶ κατὰ τι; — Λέγε μου. — Μὴ πειραχθῆς ὁμως. — Σὲ ἀκούω. — Τοιαύτην συνείδησιν δὲν ἤθελον νὰ ἔχω.

Δὲν τὴν ἤθελες, ἀλλὰ δὲν ἤξεύρεις ὅτι εἶναι ἡ κραταιότερα πασῶν δυνάμεις; Δὲν ἤξεύρεις, ὅτι ὅταν τις ἐκβιάσῃ αὐτήν, ἐκβιάζει πάσας τὰς συναισθήσεις καὶ τότε παραλύει τὸ σῶμα, ὅπως παραλύει ἡ κοινωμία ὅταν οἱ ἄρχοντες αὐτῆς ἐκβιάσωσιν ἐμμέσως τε ἢ ἀμέσως τὸν Θεομὸν τοῦ Κράτους;

Τῷ ὄντι! μὲ πείθουν οἱ λόγοι σου καὶ σὲ ζητῶ συγγνώμην! Ἄς ἀφήσωμεν τὰ πράγματα ἕως ἐδῶ σήμερον, καὶ ἂν θέλῃς ὑπάγωμεν νὰ θεαθῶμεν τὰ ἔργα τοῦ Πανεπιστημίου, ἀφ' οὗ γνωρίσωμεν καὶ τὸν καλὸν αὐτοῦ Πρύτανιν. —

Ἄς ὑπάγωμεν, πλὴν ἦτο καλὰ ν' ἀνταμώσωμεν καὶ τὸν φίλον μας Χαρίανδρον νὰ μᾶς συσχετίσῃ μὲ τὸν τέκτονα τοῦ Πανεπιστημίου, ὥστε νὰ λάβωμεν ἀκριθεῖς ἰδέαν τῶν ἔργων.

Τίς ὁ τέκτων; τὸν Χαρίανδρον ἀπήντησα ὀδεύοντα εἰς Πειρικίαν.

Ὁ καλὸς αὐτὸς τέκτων εἶναι ὁ Κ. Θεοφίλας υἱὸς τοῦ καλοῦ κάλαθοῦ γέροντος Θεοφίλα. — Ὡ γνωρίζω τὸν ἀγαθὸν τοῦτον γέροντα τὸν μικρὸν Ἰπποκράτην τῆς ἐποχῆς μας καὶ πολὺ σὲ παρακαλῶ νὰ γνωρίσω καὶ τὸν υἱὸν του.

Περὶ μένε λοιπὸν τὸν Χαρίανθον ὅστις εἶναι φίλος τοῦ· ἐγὼ σχέσεις δὲν ἔχω μαζί του.

Τώρα μὲ τὰς ιδιοτροπίας σου μὲ ἐπάγωσες. — Ἀδιάφορον εἰς ἐμὲ ἂν παγώσης ἢ ξεπαγώσης· τὸ συστημὰ μου δὲν τὸ ἀλλάζω.

Μὰ ἀδελφε, εἶναι ἀμαρτία νὰ ζητήσωσι καὶ νὰ ἰδῶσι δύο φιλοπερίεργοι ἄνθρωποι, δύο ἄνδρας οὓς τοσοῦτον μὲ ἐκθειάζεις; — Δὲν εἶναι μῆτε ἀρετὴ νὰ προσέρχεται τις εἰς ἄνθρώπους οὓς δὲν γνωρίζει καὶ δὲν τὸν γνωρίζουε.

Ἐὰν δὲν ἐγνωρίζον τὰς φρενοτροπίας σου ἔπρεπε νὰ σὲ ἐγκαταλείψω ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ.

Τώρα πείθεσαι εἰς τοὺς εἰλικρινεῖς λόγους μου· ἂν δὲν ἐγνωρίζεις τὰς φρενοτροπίας μου ἤθελες μὲ ἐγκαταλείψει· ἀλλὰ γνωρίζεις τὰς φρενοτροπίας ἐκείνων οὓς θέλεις νὰ ἐνοχλήσης μὲ τὰς μωρολογίας καὶ ἐρωτήσεις σου; ἂν σοὶ στρέψουν τὰ νῶτα, τί γίνεσαι;

Ἔχεις δίκαιον! Καὶ νὰ σοῦ εἰπῶ μῆτε εἰς τὸ Πανεπιστήμιον θέλω νὰ ὑπάγω τώρα, διότι ἤμπορεῖ νὰ εὑρεθῇ κανένας αὐτόθι βάρβαρος ὑπνρέτης . . . καὶ νὰ μᾶς κακομεταχειρισθῇ.

Μὴ φοβεῖσαι τοὺς Πανεπιστημίους· αὐτοὶ ἔχουν ὡς πανεπιστήμονα ἀρχηγόν τῶν τὸν ὑπουργόν τῆς παιδείας Κ. Παππαζαφειρόπουλον καὶ ὡς ἐπόπτην τὸν χθὲς ἐξεληθόντα τῶν φυλακῶν ἐνεκεν δολίας χρεωκοπίας Πανταζῆ.

Πᾶ! πᾶ! Αὐτὸ τὸ κωφὸν καὶ ἄλαλον ὄν εἶναι ὁ ἐπόπτης; κακῶς λοιπὸν ἔπραξεν ὁ Ὄθων νὰ ἀμνηστεύσῃ τὸ κακούργημά του.

Αὐτὸς, φίλε μου, καθὰ γνωρίζω ἐθύθισε τὸν κλεινὸν τοῦ γένους διδάσκαλον διὰ μυρίων τεχνασμάτων καὶ πλαστογραφιῶν εἰς τὸ χάος 50 περίπου χιλ. δραχμῶν· αὐτὸς, πόσα δὲν ἔπραξε καὶ ἐν τούτοις εἶναι ἐπόπτης σήμερον . . . Τιμὴ καὶ δόξα εἰς τὴν ἐπανάστασιν . . .

Τί δαί; εἶναι ὁ εἰσηγητὴς τοῦ ὑπουργείου τῆς παιδείας, εἶναι τὸ δεσμεῖν καὶ τὸ λύειν παρὰ τῷ ὑπουργεῖῳ τούτῳ. — Ἀλλοίμονον εἰς τὸ Κράτος!

Λοιπὸν, ἄς φεύγωμεν. — Διατί; Ὑπάγωμεν νὰ θεαθῶμεν τὰ ἔργα ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ.

Ὅχι! ὄχι, δὲν σὲ ἀκολουθῶ, φοβοῦμαι, ἀν ὄχι τοὺς ὑπνρέτες

αὐτὸν τὸν ἴδιον Πανταζῆ, ὅστις εἶν' ἐνδεχόμενον νὰ εὑρεθῇ κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην εἰς τὸ Πανεπιστήμιον καὶ τότε . . .

Μὴ φοβεῖσαι, ἐὰν μᾶς ἰδῇ θεὸς νὰ φύγῃ, διότι ἤξεύρει ὅτι τὸν γνωρίζομεν. — Ἄς ὑπάγωμεν, πλὴν παρέρχεται βλέπω καὶ ἡ ὥρα· δὲν μὲ διηγείσαι τοῦλάχιστον τὰ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ ἔργα ἵνα λάβω προηγουμένην τινὰ γνῶσιν αὐτῶν;

Μάλιστα! Τὸ Πανεπιστήμιον, ἀφ' ἧς ἀνηγέρθη ἐτελειοποιήθη ἢ μία πτέριξ αὐτοῦ· αἱ δὲ ἄλλαι ἐπαρίστουν τῆς δημιουργίας τὸ χάος· οὐδεὶς τῶν κατὰ καιροὺς Πρυτάνειων οὐδ' αὐτὸς ὁ σοφὸς Φίλιππος ἔλαβόν ποτε πρόνοιαν περὶ τελειοποιήσεως τοῦ ἔργου· ὁ νῦν Πρύτανης Κ. Φρεαρίτης, ἀφ' ἧς ἀνηγορεύθη τοιοῦτος, ἐστοχάσθη ὅτι τὸ πρῶτιστον αὐτοῦ ἔργον εἶναι ἡ τελειοποίησις καὶ ἡ ἐξωραΐσις τοῦ οἰκοδομήματος τούτου· καὶ ὡς εὐσεβὴς λάτρις τῶν Μουσῶν ἀποφεύγων τὰς ἐναντιότητας τῶν συναδέλφων του δὲν καταφεύγει εἰς τὰ ἐναποταμιεύματα τοῦ Πανεπιστημίου ἵνα ἐξωραΐσῃ αὐτὸ, ἀλλὰ τῇ συγκαταθέσει τῆς Συγκλήτου στρέφει εἰς τοὺς ἔξω ὁμογενεῖς, πρῶτιστως δὲ εἰς τὸ σέμνωμα τῆς Πατρίδος τὸν Κ. Βεναρδάκη, ὅστις προθύμως κατέβαλε πλέον τῶν 1500 χιλ. δραχμῶν, καὶ δι' αὐτῶν βλέπει ἤδη καὶ τὴν χιλιόπηχυν αὐτὴν αἵθουσαν ἣτις καὶ τελειοποιεῖται καὶ ὠραΐζεται ποικίλμασι τοῖς ἀρχαίοις, καὶ τὰ ἔσω καὶ ἔξω τοῦ Πανεπιστημίου ἐπίσης, καὶ τὰς κύκλω αὐτοῦ μαρμαροστρώσεις, καὶ τὴν ἐντεῦθεν ὠραίαν κρήνην μαρτυροῦσαν ἐν ὕψι βέουσι τὰ ὑδατὰ τῆς τὸ κλέος τοῦ Βεναρδάκη.

Χαίρω, φίλε μου, χαίρω· ἡ Ἑλλὰς ἔχει ἄνδρας, ἀλλ' ἀποκρούουσα τούτους τῆς ἀρχῆς σμικρύνεται καθ' ἐκάστην ἀντὶ τοῦ νὰ ὑψωθῇ εἰς τὸ κλέος τῆς ἀρχαίας περιωπῆς τῆς. Ὅτι δὲν ἐκατόρθωσαν τριάκοντα Πρυτάνεις εἰς 30 ἐτῶν κύκλους, τὸ ἐκατόρθωσε βλέπω ἐν διαστήματι ἕξ μόλις μηνῶν, καὶ ἐν μέσῳ ἐμφυλίων ῥήξεων καὶ ἀνωμαλιῶν ὁ Κ. Φρεαρίτης.

Τῷ ὄντι εἶναι τιμῶν ἄξιος ὁ ἀνὴρ, καὶ ἀληθῶς δὲν διέψευσε τὸ παρὰ τοῖς Ἑλλήσι δόγμα. — « Εἰς ἀνὴρ κρείσσων πολλῶν, καὶ τὸ ἀρχὴ ἄνδρα δεικνυσι ».

ΠΟΙΚΙΛΑ.

— Ὁ Θεοφοβούμενος Μάμουκας ἀπεφάσισε ν' ἀνεγειρή τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Σώζοντος πλησίον τῆς οἰκίας του εἰς τὸ λεγόμενον Κολωνάκι· εἶναι ἀξιολάτρευτος ἡ διαγωγὴ του· ἀλλὰ τί νὰ εἶπῃ τις μετὸν ἅγιον Μητροπολίτην μας; τὸ εἶπεν ὁρθὰ κοφτὰ ὅτι ναὸν τοῦ αἵματος δὲν ἐγκαινιάζει τί ἁμαρτία!

— Ἐπαναστάτης τις συνεπλάκη μετὰ τινος ὀθωνιστοῦ μήτε καὶ ἐπαναστάτου· ὁ ἐπαναστάτης ἤρξατο καπηλεύειν καὶ φυλαρεῖν τότε ὁ ἕτερος ἀπολέσας τὴν ὑπομονὴν λέγει· βρὲ ἀγύρτη, βρὲ πλάνο, βρὲ ἐξωμότη; σὺ ἐπαναστάτης! ἐγὼ ἔχω ἀνά χειρὰς μου τὰ ὑπομνήματά σου μετὰ τὴν σφραγίδα τοῦ παλατιοῦ πρὸς τὸν Βασιλέα καὶ τὴν Βασίλισσαν, κατόπιν τῶν Ναυπλιακῶν τὰ ὁποῖα στάζουσιν αἶμα! τότε ὁ ἐπαναστάτης ἔμεινε ἐμβρόντητος! τὰ ἔχασε! Πόσα τέρατα τρέφει ἡ δυστυχὴς κοινωνία! πόσους πλάγους! πόσους ἀγύρτας!

— Ὁ Κ. Διομήδης Κυριακοῦ θρηῶν ὡς ἄλλος Ἱερεμίας τὴν κατάστασιν τῶν πραγμάτων καὶ κυρίως, διότι δὲν εἰσακούεται ἡ φωνὴ του ἐν τῇ Συνελεύσει ἐπετιμήθη πικρῶς ἀπὸ τὸν Κ. Σκρίπολον· ἄφησε σὺ ἀφ' ἑνὸς τῷ λέγει τὰς δίκας καὶ τὰς δικογραφίας καὶ ἐγὼ ἀφ' ἑτέρου τὰς στρεψοδικίας ἵνα μὴ δίδωμεν ἡμεῖς οἱ καθηγηταὶ καὶ διδάσκαλοι ἀφαιμάς γλευασμοῦ, ἀς λαλήσωμεν ἐν τῇ Συνελεύσει τὴν ἀληθῆ τοῦ πατριώτου καὶ νομιμόφρονος γλωτταν καὶ τότε βλέπεις ἂν μᾶς ἀκούουν. — Πῶς δυνάμεθα ν' ἀφήσωμεν τὰς δίκας καὶ τὰς δικογραφίας μας! τοῦλάχιστον ἐγὼ δὲν τὸ κάμνω. — Σὺ δὲν ἠμπορεῖς νὰ τὸ κάμῃς ὅστις ἔχει τόσα κεφάλαια καὶ τὸν υἱόν σου ὑπότροφον δαπάνη τοῦ δημοσίου, καὶ ἐγὼ, πῶς νὰ τὸ κάμω μετὰ τόσα βάρη; φίλε μου! δώδεκα Ἀποστόλοι ἦσαν καὶ καθ' ἕνα εἶχε τὸν πόνον του· εἴμεθα καὶ ἡμεῖς 400 πληρεξούσιοι καὶ ἔχομεν ὁ καθένας τὸν ἰδικόν του· ἔχεις δίκαιον ἐνάρετε Ἄνερ!

— Αὐθαδέστατός τις τῶν Ὀθωνιστῶν εἶπε τῷ Κ. Καρδῆ, ὅτι τὸ Φῶς ἔχασε τὴν σκιάν του! ὄχι, κυριε μου ἀποκρίνεται οὗτος, τὸ

Φῶς δὲν ἐβάδισε πώποτε εἰς τὸ σκότος, τὴν σκιάν του τὴν εἶχε καὶ θὰ τὴν ἔχει πάντοτε καὶ ἔσσει.

— Νομιμόφρων τις διετίνετο, ὅτι Νομάρχης τίς παρανόμως ἐδιορίσθη τοιοῦτος, διότι δὲν ἦτον ἐπαναστάτης! Δὲν εἶναι οὕτε νομιμόφρων ἀπεκριθῆ ἕτερος· τί ἦτον λέγει τρίτος; ἦτον εἶναι καὶ θὰ ἦναι ὅ,τι εἶναι· πῶ, πῶ, πῶ, τριάκοντα ἀπαρέμφατα μ' ἀπαριθμησας· ἀξίζει ὁ ἄνθρωπος ὀγδοήκοντα εἰπέ τις πληρεξούσιος.

— Ἐνας ποιητὴς ἐπαρχος, ἀπεφάσισε ν' ἀναπλάσῃ τὸ Μῆλο εἰς Ῥόδο· ἀξίζει ὁ κόπος, πλην δὲν ἐλύθη εἰσέτι ὁ κόπος.

— Συνέθετ' ἄτι εἰς Κέρκυραν μεταξύ τῶν αὐλικῶν μας· ὅταν τὸ εἴπωμεν θὰ γελάσωμεν. Διὰ τί τόρα; δὲν μᾶς ἐπιτρέπει τὴν ἀδειαν ὁ διαβιβίας τὴν κωμικὴν ταύτην ἀγγελίαν πρῶην ὑπουργός· δυστυχῶς, ὁ αὐλάρχος ἔμεινε μόνος του, διότι ὁ Σταματέλος τὰ ἐμυρίσθη; Μπα τὸν ἀχρεῖον!

— Λέγουν αἱ κακαὶ γλώσσαι ὅτι ὁ Κ. Χρηστίδης ἀπώλεσε τοὺς φίλους του· εἶναι ψεῦδος! ὁ κ. Χρηστίδης δὲν εἶχε πώποτε φίλους, διότι τίς δι' αὐτοῦ οὐκ ἀπώλετο;

— Ἐρωτηθεὶς ὁ κ. Χατζόπουλος ἐὰν εἶδε τοὺς Ἀστέρας· τίς ἡ ἀνάγκη; ἔχω τοὺς διοπτῆρας μου ἀπεκριθῆκεν οὗτος. Σὺ λοιπὸν μόνον νὰ βλέπῃς καὶ νὰ τρώῃς θέλεις. Τί ἔφαγον; μετὰ χρεωστοῦνται ἀκόμη πολλά. Θὰ τὸ ἰδῶμεν μετὰ ἀλγεβραϊκοὺς διοπτῆρας ἀπεκριθῆ ἕτερος.

— Ἀνόνομός τις ἔκαμε τὴν διαθήκην του καὶ τὴν ἐσφράγισε μετὰ ἑπτὰ ὡς λέγουν σφραγίδας. Διὰ τὰ ἡμισυ τῶν ἀρπαγέντων κατὰ τὴν ἐπανάστασιν 200 χιλ. δραχμῶν τοῦ δημοσίου, καταδικάζει τὸν ἕνα τοῦ υἱόν· τί ἄδικος ἀπόφασις; αὐτὸς ὅσα ἔλαβεν ἔδωκεν ἀπόδειξιν τῷ ταμῆα, ὅτι τὰ ἔλαβε διὰ τὸν ἱεράν του σκοπόν· λοιπὸν τί χάλτια εἶν' αὐτά; . . . ! μήπως ὁ υἱός του εἶπεν ὅτι τὰ ἔλαβε διὰ τὸν μιᾶρόν του σκοπόν καὶ τὸν καταδικάζεις ἐρήμην; ἔ-ζι γίνονται τὰ ἄδικα εἰς τὸν κόσμον.

— Συγγνώμη λέγει τις τῷ κ. Θ. Δελιγιάννη εἰς Κέρκυραν· ἐπεθύμουν νὰ μάθω τὴν εὐάνδρον χώραν ἣτις σᾶς ἐγέννησε. — Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε μου, ἀποκρίνεται χθαμαλὰ, χθαμαλὰ οὗτος, εἴμαι

Ἄρκας τὴν πατρίδα τὸ δὲ γένος Δελιγιάννης· ὦ, χαίρω, χαίρω, πολὺ εἶσθε βεβαίως ἀπὸ τὴν λαμπρὰν οἰκογένειαν τῶν Λαγγαδιῶν.
— Ναι, κυριέ μου . . . και διατί ἀλλάξατε τὸ ἐπιθετόν σας ἢ ἂν μοι ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς εἶπω κατὰ τὸ ἔθος τοῦ τόπου μας διὰ τί ἐξεφλεβίσατε; — ῥήξις δὲν συνέβη καίμια· εἴμεθα πολὺ ἀγαπημένοι οἱ συγγενεῖς, ἀλλ' ἐγὼ ἠθέλησα οἰκοθεν ν' ἀντικαταστήσω τὸ βάρβαρον Ντὲ ἢ Δὲ μὲ τὸ Δ. ἀξιόλογα ἐποιήσατε τὸ Δῆ ἔχει κατὰ τοὺς ἀρχαίους προστάτην τὴν Δῆλον και ἂν μετατρέψητε τὸ Δ εἰς Γ, θὰ ἔχητε συναρωγὸν και τὴν θαυματουργοτάτην εἰκόνα τῆς Γῆνου. Δὲν δύναμαι νὰ κάμω ἄλλας μετατροπὰς ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἀλλὰ δὲν μὲ λέγετε παρακαλῶ, τί σημαίνει ἡ λέξις εἰς τὸν τόπον σας ἐξεφλέβισα; ἔχει πολλὰ τὰ σημαίνονμενα, ἀλλ' εἰς τὴν ἰδικὴν σας περίστασιν ἐννοεῖ ὅτι ἐξευγενίσθητε. Καὶ μήπως ὁ πατήρ μου ἦτον ἀγενής; ἐγὼ ἐνόμιζον ὅτι ἡ λέξις σας σημαίνει ἐξετόπησα ἢ ἐδυσπρέστησα και διὰ τοῦτο σᾶς ἀπεκρίθην ὅτι μὲ τοὺς συγγενεῖς μου εἶμαι πολὺ καλά, ἀλλὰ τὸρα τὸ πρᾶγμα ἀλλάζει φάσιν!

— Κατὰ λάθος ἀνεφέραμεν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον ὅτι ἀπέδρασε ὁ δυστυχῆς Παππουλάκης· οὗτος ἀνεπαύθη πρὸ χρόνων· αἰωνία του ἡ μνήμη! ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτον ἐντελῶς ἀνυπόστατον· ὁ κ. Βάλθης θυμωθεὶς μὲ τοὺς συναδέλφους του, διότι τὸ ἔρριξα ν' ἔξω! ἐθεώρησεν ὡς ἐντροπή του νὰ ἐργάζεται μὲ αὐτοὺς ἀπεφάσισε νὰ γίνῃ δραπέτης. . . . Φεύγοντος λοιπὸν τοῦ ἐναρέτου τούτου ἀνδρὸς πεζῆ διὰ τὸν Πειραιᾶ ἐν μέσῳ τοῦ ἐλαιῶνος μὲ τὰ συνήθη αὐτοῦ ὀδοπορικὰ φορέματα, τῆς βλαχόσκαλτζες και τραγόκαππα, ἀνόητος και μωρὸς μᾶς τὸν ἐπαρέστησεν ὡς Παπουλάκη. Τοῦτο εἶναι τὸ μέγα κακὸν, ὅτι οἱ ἄνθρωποι δὲν γνωρίζουν τοὺς ἀνθρώπους και κάμνουν τοὺς ἐναρέτους ἀγύρτας και τανάπαλιν κ. Ἄβδηρίτα! Ὅα ἔλθῃ ὅμως ὁ καιρὸς νὰ κτυπήσετε τὸ κεφάλι σας μὲ μαῦρα λιθάρια και νὰ μὴ τοὺς πονῆ.

— Ὁ κ. Θ. Δηλιγιάννης κατέσπευσε διψασμένος εἰς Κέρκυραν ἵνα χειραγωγῆσῃ τὰ ἐκλογικὰ τῶν πληρεξουσίων. Εἶναι πολὺ ἔμπειρος διότι εἰργάσθη ὡς τοιοῦτος 15 ἔτη παρὰ τῷ ὑπουργείῳ τῶν ἐσω-

τερικῶν ἀφήσας ἵχνη ἀνεξάλειπτα! ἐλπίζεται λοιπὸν και εἰς Κέρκυραν ν' ἀναποδογυρίσῃ ὅλα τὰ προσκόμματα! Λέγεται δὲ ὅτι πρὶν ἢ περατώσῃ τὸ σχέδιόν του θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Πειραιᾶ οὐχὶ διὰ τοῦ τακτικοῦ, ἀλλὰ δι' ἐκτάκτου τινὸς ἀκατίου! Ἐπανῆλθε κενὸς ἐλπίδων!

— Ὑπάρχει βεβαιότης ὅτι ὁ ἱστορικὸς Κοζάκης ἐκλέγεται ἀναντιρρήτως πληρεξούσιος ἐν Κεφαλληνίᾳ. Ἄμποτε και ὁ ποιητῆς κ. Γ. Τρετζέτης ἐν Ζακύνθῳ. Ἡ Ἄμαλία εἶναι δυσαρστημένη ἀπὸ τοὺς λογαριασμοὺς ἀμφοτέρων· τί ἀνόητος! Νομίζει, τοὺς ἐπαναστάτας εὐπειθεστάτους δούλους αὐτῆς εἶναι; δὲν ἐντρέπεται;

— Ὁ κ. Εὐδάκτυλος ἀπεφάσισε τοῦ λοιποῦ νὰ γράφεται Ἐκμυρος; ἐρωτηθεὶς διατί; δὲν εὐδοῦται εἶπεν ἡ ἐπανάστασις.

— Κοινὸς τις ἄνθρωπος νύχето ἵνα τέξῃ τοῦ δεινὸς ἡ νύμφη και αὐθις υἱόν. Διατί τόσοσ πόθος τὸν ἠρώτησεν εἰς περίεργος; — πόθος λέγεις, φίλε μου, ἡ καύλα και φλόγα, ἄφρα αἴγιο ποῦ νὰ μὴ τανάψω καιρὶ και ῥημοκλήσι λιθάνι; Διατί; — κουτὸς ὅπου εἶσαι καυμένε· Διατί; νὰ σοῦ τὸ πῶ θέλεις; Ναι· διὰ τὸν πρῶτον αὐτῆς υἱὸν ἐπῆρα σιχαρίκια ἀπὸ τὸν Ναύαρχον τὸ δίπλωμα τοῦ Ναυκλήρου, διὰ τὸν δεύτερον δὲν θὰ πάρω τοῦλάχιστον τὸ τοῦ σημαιοφόρου και κατόπιν τὸ τοῦ πλοίαρχου· ποῖος Ναύαρχος εἶν' αὐτὸς ποῦ κάμνει τόσα μεγάλα δῶρα, σὰ νὰ ἔχῃ τὰ διπλώματα κρεμμυδοτζιφρες; — δὲν τὸν ἠξεύρεις! ἓνας Ναύαρχος εἶναι στὸ κόσμῳ· ποῖος ἀδελφὲ νὰ τὸν μάθω; ὁ Κανάρης· χαρὰ σὲ σένανε και μωῦντζες και στρουντζες δικές μου, ποῦ ἐξεροστάλαξα εἰς τὴν θύρα τοῦ Βούλγαρη μὲ τόσα δικαιώματα και μὲ δύο πληγὰς ὅπου ἔχω στὸ στήθος. Και γιατί καυμένε δὲν πᾶς εἰς τὸν Κανάρη; εἶμαι Ὑδραῖος!

— Ὁ φίλος μας κ. Α. Δ. Κουμουνδουράκης μᾶς διεβίβασε ἐν βιβλίδιον ὅπερ φέρει δύο τίτλους, ἀφ' ἐνὸς Κανονισμὸς ἡ Ὁθωμανικὸς Κώδικξ, και ἀφ' ἑτέρου, Λόγοι ἐκφωνηθέντες τῇ 23 Ἰουλίου 1862 κτπ. ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ κ. Ἀσωπίου κλπ. Λαβόντες τὸ βιβλίδιον τοῦτο τὸ διήλθομεν ἐδῶ και ἐκεῖ δὲν εἶδομεν οὐδαμοῦ φιλολογικὴν τινα ῥῆσιν· ἀφ' ἑτέρου ἐνεθυμήθημεν ὅτι ὁ

σπρὸς Ἀσωπίου, δὲν ἐξεφώνησε ποτὲ λόγους ἀλλὰ μόνον ἀναγινώσκει αὐτούς· τὸ βιβλίδιον ἄρα δὲν ἀνάγεται εἰς αὐτόν ποῦ ν' ἀποδώσωμεν τὴν χάριν τῆς δωρεᾶς; ὁ διάβολος μᾶς ἔφερεν εἰς τὸν νοῦν, τὰ Κεκανονισμένα τοῦ σοφοῦ Μάμουκα. Τί κατάρτα! ἀνοίγουμεν τὴν 2 τοῦ βιβλίου σελίδα ἀπαντῶμεν ἀφιερῶματα (βουκάφια) χαράτζι γαιῶν καὶ πάλιν, πάλιν παντοῦ τὸ χατζι· τότε ἐνοήσαμεν ὅτι τὰ κεκανονισμένα εἶναι ὁ Κανοναμὲς· τὸ δὲ χαράτζι εἶναι ὁ φόρος, καὶ ἐπειδὴ ὁ μεταφραστὴς τοῦ Κανοναμὲ ἀντεπολιτεύετο πρὸς τὰ κεκανονισμένα τοῦ Κ. Μάμουκα, ἔθεσε κατ' ἔγκρισιν τοῦ Κ. Παππαζαφειροπούλου, ἀντιφόρου, τὴν λέξιν χαράτζι, καὶ πρὸς βεβαίωσιν ὅτι δὲν βερβαρίζει περιέβαλε τὸ σύγγραμμά του μὲ ὄνομα τοῦ Κ. Ἀσωπίου ὡς φιλολόγου. Ταῦτα ἕως ἐδῶ.

— Μᾶς εἶπον ὅτι βέβηλός τις γλώσσα ἐξέμεσε κἀτι ἐναντίον τῶν Ἀστέρων δὲν τὸ εἶδομεν! ἀλλ' ὡς μανθάνομεν τὸ χαλκεῖον εὐρίσκεται παρὰ τῆ οἰκίᾳ τοῦ Κύκλωπος. Μαῦρα πουλιά τοὺς πρῶγαν· ἐν τούτοις παρακαλεῖται τὸ τέκνον τοῦ Μίνως ὁ λέρμπαλὲρ Κ. Βεβηλάκης νὰ μᾶς εἰπῆ, τίς ἐξέμεσε τὰς τοικύτας βλασφημίας, καὶ κατόπιν οὐδ' ἂν ὁ πᾶς αἰὼν νύψοι νάμασιν ὠκεανοῖσι, τὸν ἀποτρόπαιον συκοφάντην.

— Τί κεφάλια! ὁ Κ. Βάλβης ἐνόμιζεν ὅτι θὰ εὕρῃ πακτωλοὺς εἰς τὸ Ταμεῖον τῆς Ἑπτανήσου. Νῦν δὲ, ὅτε τὸ εὔρεν ἐντελῶς ἀπορον, διαβιδάζει αὐτόθι τὰ ψυχία τοῦ καταπεπονημένου Γεωργοῦ καὶ ποιμένους· ἀλλὰ, διατί οἱ εὐλογημένοι Ἑπτανήσοι δὲν ἔκαμον ὀλιγωτέρας λιτανίας καὶ φωταφίας, ὥστε νὰ τοὺς μείνῃ μικρὴν περίσσειμα διὰ νὰ μισθοδοτήσῃσι 500 στρατιώτας τοῦλάχιστον δι' ἕνα μῆνα; ὅλοι θὰ γδέρουν αὐτόν τὸν δυστυχῆ τόπον; τοιαύτας ἀπαρχὰς ἐλπίζομεν ἀπὸ τοὺς μεγαλοπλοῦτους; Διατί δὲν κάμουν μίαν συνεισφορὰν ἐκουσίαν ὥστε ν' ἀπαντηθῶσι τὰ προκαταρκτικὰ διὰ τὴν φρουρὰν αὐτῶν ἔξοδα! Ὑπουργοί, δότε πρὸς τὸν λαὸν τοῦτον ἡμερῶν ἄνεσιν ἀφήσατε αὐτόν πρὸς στιγμὴν νὰ ἀναψυχῆσῃ μὴ τὸν κατὰθλίβετε πλέον!

ΤΕΛΕΣΙΑΙΚΟΝ.

Κατὰ τὰ Κεκανονισμένα ὑπὸ τοῦ κ. Μάμουκα ἢ τὸν Κανοναμὲ τοῦ πληρεξουσίου κ. Κομμουνουράκη ὃν ὡς λέγει μετέφρασε Σουλτανικῶ δόγματι διὰ τὴν ἐθνοσυνέλευσιν, ἀποφαινόμεθα ταῦδε.

Ὅσοι τῶν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ ἔλαβον τὸ πρῶτον φυλλάδιον τῶν Ἀστέρων παρακαλοῦνται νὰ πληρώσωσι σὺν τῇ παραλαβῇ τοῦ δευτέρου τὴν συνδρομὴν ἀμφοτέρων ἀντὶ δραχμῆς ἑκαστον.

Δεύτερον, ὅσοι ἀποποιήθῃσι τὸ ἐν ὀφείλουν νὰ ἐπιστρέψωσιν ἀμφοτέρα, διότι ἡμεῖς παίζοντες ἐξεδώκαμεν ὑπὲρ τῶν χιλίων ἀντιτύπων ἅπερ ἐξητλήθησαν μέχρις ἐνδὸς, ὁ δὲ λαὸς διψᾷ ὑπὲρ τῶν τρισχιλίων, ἐφ' ᾧ καὶ ἐκβιάζομεθα νὰ ἐκτυπώσωμεν ἐκ νέου τὸ πρῶτον τεύχος κατ' ὄσον, καὶ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν ζητεῖται ὡς περ ὁ ἐπιούσιος ἄρτος, καὶ ἐν τῇ πρωτεύουσῃ δὲν ἔλαβον τοῦτο πολλοὶ τῶν φίλων μας.

Τρίτον, πρὸς εὐκολίαν τῶν παραπονομένων ἐκ τῆς ἀπειρίας τοῦ διανομῆως παρακατατίθενται ἀντίτυπα τινὰ τοῦ Β'. Τεύχος παρὰ τῷ βιβλιοπώλῃ κ. Νικολάω Β. Νάκη κατὰ τὴν ὁδὸν Αἰόλου ἀριθ. 377, παρὰ τοῦ ὁποίου δύνανται νὰ λάβωσιν οἱ βουλόμενοι εὐχερέστερον τὸ φύλλον προπληρώνοντες καὶ τὸ τίμημα, διότι ὁ Κανοναμὲς εἶναι συνέπεια τοῦ ἐν τῇ παλάμῃ καὶ οὐ τῷ βραχίονι, καὶ τὸ ἐν τῇ παλάμῃ ξεκαθαρίζει τοὺς λογαριασμοὺς ἄνευ τοῦ σείρτα φέρτα! κἀλλιο λόγια σὲ χωράφι παρὰ μάγκα νὰ σάλωνι, λέγουν οἱ φρόνιμοι γεωργοί!

Τέταρτον, ὅσοι τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἢ πέραν αὐτῶν ἔλαβον φύλλα τοῦ Α'. Τεύχος παρακαλοῦνται σὺν τῇ παραλαβῇ τοῦ Β'. νὰ μᾶς διαβιβάσωσι τὸ τίμημα ἀμφοτέρων διὰ τοῦ ἀμέσως ταχυδρομείου, ἢ ἐν περιπτώσει τὰ φυλλάδια, ἄλλως τε θεωροῦνται ὑπόλογοι καὶ ποινῆς ἄξιοι κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 40,000 ἐγκύκλιον τοῦ κ. Μάμουκα τετυπωμένην εἰς τὴν συλλογὴν τοῦ ἰδίου δαπάνῃ τοῦ δημοσίου καὶ συνδρομῇ τῶν πανταχοῦ Μοναστηρίων καὶ κληρικῶν.

Ταῦτα περὶ τούτων· ἐξωδίκως δὲ ἀπαντῶντες εἰς τοὺς πολλοχοῦ φίλους μας, διότι ἔνεκεν τῶν ἀσχολιῶν μας δὲν δύναμεθα ν' ἀπαντήσωμεν κατ' ἰδίαν εἰς ἕνα ἑκαστον, ὅτι ὁ διάπυρος αὐτῶν πόθος περὶ ἐπαναλήψεως τῆς Συνταγματικῆς, ἐκπληρωθῆσεται τάχιον. Διὰ τοῦτο μάλιστα ἐτάξαμεν τὴν συνδρομὴν τῶν Ἀστέρων κατὰ φύλλον, ὥστε νὰ εἴμεθα ἐλεύθεροι ἐν παντὶ καιρῷ, πάσης κατὰ τὴν ἐπαγγέλῃν λειψοδοσίας μετὰ τῶν συνδρομητῶν μας.

Δέν ζῆ . . . ποῖος ! ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος, ὅστις ἔδωκε τὸν πρῶτον κατὰ τῆς τυραννίας κτύπον μετὰ τοῦ αἰοιδίμου Ὑψηλάντου. Τίς οὗτος ; ὁ Μιχαὴλ Σουτζας, ὁ τῶ ὄντι νέος τῆς πατρίδος Θησεύς, ὅστις ἐθυσίασε τὴν ἡγεμονίαν του ὑπὲρ τῆς ταλαίνης Ἑλλάδος, ὅπως ἐκεῖνος τὸ διάδημά του ὑπὲρ τῶν Ἀθηναίων ὦ, μακαρία ἡ μνήμη αὐτοῦ· ἀτίδιος ἔστω ἡ δόξα του· ψυχρὰ πλᾶξ καλύπτει ἤδη τὸν τάφον αὐτοῦ καὶ ἡ ψυχὴ του μετεωρίζομένη εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν ἀνακράζει τοῖς Ἑλλησιν « ἴδε ὁ Ἰσραηλίτης ! τοιοῦτος καὶ τηλικούτος ὁ ἦρωας ! ».

Ἐτάφη τὴν 13 τοῦ μηνὸς τούτου δακρυρροοῦντος παντὸς τοῦ πλήθους, ὅπερ συνέρρευσεν αὐθορμήτως εἰς τὴν ἐκφορὰν τοῦ νεκροῦ του· ἡ Κυβέρνησις ἐφάνη φειδωλὴ εἰς τὰς ἀνηκούσας πρὸς τὸν ποτὲ ἡγεμόνα τιμὰς, ὅπως καὶ ὁ ἐπάρατος Ὄθων· ἡ βιογραφία τοῦ αἰοιδίμου τούτου ἀνδρὸς γέμει ἠθικῶν παραγγελημάτων ὡς θέλομεν διαζωγραφίσει αὐτὴν διὰ τοὺς μετέπειτα· εὐχόμαι, εἶπε, τῶ Γραμματεῖ τοῦ αἰοιδίμου Ὑψηλάντου Γ. Λασσάνη νὰ ἐλευθερωθῇ ἡ Πατρίς καὶ νὰ ζήσωὺς ἰδιώτης εἰς μίαν γωνίαν τῶν Ἀθηνῶν.

Τοσαῦτα ἐπὶ τοῦ παρόντος περὶ τοῦ αἰοιδίμου τούτου ἀνδρὸς, ἐφ' ᾧ καὶ πρὸς ἐπισφράγισιν τῆς ἀρετῆς του καὶ τοῦ σεβασμοῦ ἡμῶν εἰς τοὺς ἦρωας τῆς Πατρίδος, μεταφέρομεν ἀπὸ τοῦ Β' Τεύχους τοῦ ἐν τοῖς Πισστηρίοις Συγγραμματος μας τὰ περιφανῆ εἰς τὸν ἄνδρα ἔπη προφερόμενα παρὰ τοῦ φιλοξενηθέντος ὑπὸ τοῦ ἦρωος, ἀειμνήστου Παππαφλέσσα.

• Τοιοῦτοι οἱ ἀγῶνές μας ! παῖδες Ἑλλήνων νέοι !
καὶ δράμετε στὴν ποίησι ἀγνωστοφανωμένοι.
Ἐχει ἡ μούσα θέματα, ἐντεῦθεν νὰ ὑμνήσῃ
καὶ καίνα τὰ πανάρχαια γιὰ νὰ ὑπερτηρήσῃ.
— Ἰμνεῖται καὶ δοξάζεται, Θησεύς ἡ ἀνδρεία,
πῶ ἔδωκε εἰς Ἀττικὴν ! τὸ πρῶτο λευθερία !
ἀφῆσας τὸ διάδημα εἰς τὴν Δημοκρατίαν,
καὶ ἔλαψε ὡς ἥλιος σιτοῦ Ἄρειος πεδία !
Κι' ὁ Σουτζας ὅστις ἀρῆσε κλεινὴν ἡγεμονίαν
τὴν χώρα τὴν εὐδαίμονα ! ἐκείνη Μολδαβία !
δὲν πρέπει νὰ δοξάζεται μὲ σέβας εἰς αἰῶνας
κι' ἀντὶ τοῦ Στέμματος, ταφῆ, νὰ δώσ' ὁ Παρθενῶνας ;
— Παρθένος μούσα ἀρά γε ! δὲν πρέπει γιὰ νὰ πλέξῃ
σιεφάνι ἀκτινόφωτο τὴν ἦρωα νὰ στέψῃ,
καὶ τότε τὴν Πατρίδα της, μ' ἐνάρετα τὰ ἔργα
νὰ τὴν κοσμήσ' αὐτόφωτα· κόσμον ἀρχαῖον μέγα ;
τὰ τέτοια, τέτοια ἔργα μας εἶναι κληρονομία !
αὐτὰ κρατύνουν σφίγγουε ! ἔθνοὺς αὐτονομία.
ὅστις τὰ μεταλλεύεται, προδίδει τὴν Πατρίδα !
εἶναι θηρίο ἄγριο ! δουλεύει τυραννίδα !

